

32004R0074

L 12/1

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

17.1.2004

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 74/2004
z dnia 13 stycznia 2004
nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz białyny pościelowej z bawełny pochodzącej z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997, w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15,

uwzględniając propozycję przedłożoną przez Komisję po konsultacjach z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Wprowadzenie

- (1) W dniu 19 grudnia 2002 Komisja ogłosiła, poprzez obwieszczenie, opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* rozpoczęcie postępowania antysubsydyjnego w odniesieniu do przywozu na teren Wspólnoty białyny pościelowej wykonanej z bawełny czystego lub z domieszką włókien chemicznych lub lnu (przy czym len nie stanowi włókna dominującego), barwionej lub drukowanej (białyna pościelowa z bawełny), wyprodukowanej na terytorium Indii ⁽²⁾ i podjęła postępowanie w rzeczonej sprawie.
- (2) Postępowanie zostało podjęte w wyniku skargi złożonej w listopadzie 2002 roku przez Komitet ds. Przemysłu Bawełniarskiego i Pokrewnych Przemysłów Tekstylnych Wspólnot Europejskich (Eurocoton lub „wnoszący skargę”) w imieniu producentów wytwarzających ponad 25 % ogółu unijnej produkcji białyny pościelowej z bawełny. Skarga zawierała na pierwszy rzut oka dowody subsydiowania wskazanego produktu i określała wysokość znaczących strat przez to spowodowanych. Przedstawione dowody zostały uznane za wystarczające do wszczęcia postępowania antysubsydyjnego.

- (3) Przed wszczęciem postępowania, zgodnie z art. 10 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 2026/97 (rozporządzenie podstawowe), Komisja powiadomiła rząd Indii o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz białyny pościelowej z bawełny wyprodukowanej w Indiach spowodował szkody materialne dla przemysłu Wspólnoty. Rząd Indii został zaproszony do konsultacji mającej na celu wyjaśnienie sytuacji w świetle informacji zawartych w skardze i osiągnięcia satysfakcjonującego obydwie strony rozwiązania. Podczas konsultacji, które odbyły się w biurach Komisji w Brukseli, rząd Indii nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby odeprzeć zarzuty zawarte w skardze. Jednakże z uwagą wysłuchano komentarzy rządu Indii do zawartych w skardze zarzutów dotyczących subsydiowania przywozu i strat poniesionych przez przemysł Wspólnoty.

- (4) Komisja oficjalnie poinformowała producentów eksportujących i zainteresowanych importerów, jak również ich stowarzyszenia, przedstawicieli kraju wywożącego, wnoszącego skargę i innych producentów Wspólnoty, uznane stowarzyszenia producentów jak również znanych użytkowników o wszczęciu postępowania. Zainteresowane strony uzyskały możliwość wyrażenia swojego stanowiska na piśmie i zwrócenia się o przesłuchanie w terminie ustalonym w obwieszczeniu wprowadzającym.

- (5) Stwierdzono, iż między datą złożenia skargi a datą rozpoczęcia postępowania minęło ponad 45 dni. Zgodnie z art. 10 ust. 13 rozporządzenia podstawowego, za datę wniesienia skargi uważa się pierwszy dzień roboczy przypadający po jej dostarczeniu do Komisji przesyłką poleconą lub wydaniu potwierdzenia odbioru przez Komisję. Wydanie potwierdzenia odbioru miało miejsce w czwartek, 31 października 2002. Biorąc pod uwagę fakt, iż piątek 1 listopada był świętem państwowym, pierwszym dniem roboczym przypadającym po wydaniu potwierdzenia odbioru przez Komisję był poniedziałek, 4 listopada 2002. Z tego względu 4 listopada 2002 będzie traktowany jako data wniesienia skargi. Powiadomienie o rozpoczęciu postępowania opublikowano w dniu 18 grudnia 2002, który to dzień przypada w ciągu 45-dniowego okresu od wniesienia skargi. W konsekwencji, powiadomienie o rozpoczęciu postępowania opublikowano w nieprzekraczalnym terminie określonym w art. 10 ust. 13 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. nr L 288 z 21.10.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1973/2002 (Dz.U. 305, 7.11.2002, str. 4).

⁽²⁾ 2 Dz.U. C 316, 18.12.2002, str. 10.

2. Metoda statystyczna

DOKONANIE WYBORU EKSPORTERÓW/PRODUCENTÓW W INDIACH

Ogólne

- (6) W obliczu dużej liczby eksporterów w Indiach, Komisja postanowiła zastosować techniki wyboru próby statystycznej zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.
- (7) W celu umożliwienia Komisji dokonania wyboru próby statystycznej przedsiębiorstw, zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, do eksporterów i przedstawicieli działających we własnym imieniu skierowano wezwania o ujawnienie się i dostarczenie podstawowych informacji dotyczących prowadzonej przez nich działalności eksportowej, obrotu na rynku lokalnym, systemów subsydiowania, oraz nazw i obszaru działalności wszystkich firm związanych w okresie trzech tygodni od daty rozpoczęcia postępowania. O współpracę w tej sprawie Komisja zwróciła się również do władz indyjskich.

Wstępny wybór próby statystycznej

- (8) W okresie trzech tygodni ujawniło się, dostarczając wymaganych informacji, ponad 80 przedsiębiorstw, wwożących produkt będący przedmiotem postępowania do Wspólnoty w okresie postępowania. Uznano je za przedsiębiorstwa współpracujące i wzięto pod uwagę podczas dokonywania wyboru próby statystycznej. Przedsiębiorstwa te reprezentowały ponad 90 % łącznego wywozu towaru będącego przedmiotem postępowania z Indii do Wspólnoty.
- (9) Przedsiębiorstwa, które ostatecznie nie zostały włączone do próby statystycznej zostały poinformowane, że jakiegokolwiek cło wyrównawcze o charakterze antysubsydyjnym na wywożone przez nie produkty zostanie naliczone zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, czyli nie będzie przekraczać średniej ważonej kwoty wyrównywanych subsydiów, ustanowionych dla przedsiębiorstw zawartych w próbie statystycznej.
- (10) Przedsiębiorstwa, które nie ujawniły się w okresie czasu wyznaczonym w powiadomieniu o rozpoczęciu postępowania zostały uznane za niewspółpracujące.

Wybór próby statystycznej

- (11) Zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wyboru dokonano w oparciu o największy reprezentatywny wolumen wywozu możliwy do zbadania w dostępnym okresie czasu. Na tej podstawie, po konsultacjach z przedstawicielami przedsiębiorstw, stowarzyszeniami zawodowymi eksporterów (Texprocil) i rządem Indii, dokonano wyboru próby statystycznej, którą tworzyło ośmiu producentów eksportujących (plus trzy przedsiębiorstwa powiązane). Wybrana próba reprezentowała 55 % hinduskich eksporterów produktu stanowiącego przedmiot postępowania Wspólnoty.

- (12) Przedsiębiorstwom wybranym do próby statystycznej, które w pełni współpracowały podczas postępowania, przyznano własny margines subsydiów oraz zindywidualizowaną stawkę celną.

Jednostkowe badanie przedsiębiorstw, które nie zostały włączone do próby statystycznej

- (13) Dwadzieścia jeden przedsiębiorstw, które nie zostały włączone do próby statystycznej wystąpiło o obliczenie indywidualnych marginesów subsydiów. Zgodnie z art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ich żądanie nie mogło zostać zaakceptowane w bieżącym postępowaniu z tego względu, iż liczba eksporterów była tak duża, że prowadzenie badań jednostkowych stanowiłyby nadmierne obciążenie i uniemożliwiłyby zamknięcie postępowania w wyznaczonym czasie. Wszystkie zainteresowane przedsiębiorstwa w liczbie dwudziestu jeden zostały we właściwej formie poinformowane o tym fakcie.

WYBÓR PRÓBY STATYSTYCZNEJ PROCENTÓW UNIJNYCH

- (14) Ze względu na dużą liczbę producentów popierających skargę we Wspólnocie i zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego Komisja ogłosiła w obwieszczeniu o wszczęciu postępowania zamiar dokonania wyboru próby statystycznej producentów z obszaru Wspólnoty. Wyboru dokonano w oparciu o największy reprezentatywny wolumen produkcji i sprzedaży przemysłu Wspólnoty, którego zbadanie byłoby możliwe w dostępnym okresie czasu. Do tych celów, Komisja zwróciła się do przedsiębiorstw o dostarczenie informacji dotyczących produkcji i sprzedaży produktów podobnych.
- (15) Na podstawie otrzymanych odpowiedzi, Komisja wybrała pięć przedsiębiorstw zlokalizowanych w trzech krajach członkowskich. Dokonując wyboru wzięto pod uwagę wolumeny produkcji i sprzedaży w celu uwzględnienia możliwie najbardziej reprezentatywnej wielkości rynku.
- (16) Dwa spośród pięciu przedsiębiorstw, zaliczające się do mniejszych, nie były w stanie dostarczyć kompletnego wykazu wszystkich transakcji z klientami niepowiązanymi w okresie postępowania i z tego względu zostały uznane za jedynie częściowo współpracujące.

3. Postępowanie

- (17) Kilku producentów eksportujących w kraju będącym przedmiotem postępowania, jak również producenci, użytkownicy i importerzy z obszaru Wspólnoty uzyskali możliwość pisemnego wyrażenia swoich poglądów na rzeczoną kwestię. Wszystkie zainteresowane strony miały możliwość ustnego wypowiedzenia się, pod warunkiem, iż zgłosiły taki zamiar w ustalonym terminie i były w stanie wskazać powody, dla jakich jest to konieczne.
- (18) Kwestionariusze z odpowiedziami dostarczyło pięciu składających skargę i włączonych do próby statystycznej producentów Wspólnoty, ośmiu włączonych do statystycznej próby reprezentatywnej producentów eksportujących (oraz trzy przedsiębiorstwa powiązane) z Indii i jeden niezwiązany importer z Wspólnoty.

- (19) Komisja zebrała i zweryfikowała wszelkie informacje, które uznała za słuszne w celu ustalenia wysokości subsydiów, poniesionych strat, przyczynowości oraz interesu Wspólnoty. Wizyty weryfikacyjne złożono w siedzibach następujących firm:

Producenci unijni:

- Bierbaum Unternehmensgruppe GmbH & Co. KG, Niemcy;
- Descamps SA, Francja;
- Gabel industria tessile SpA, Włochy;
- Vanderschooten SA, Francja;
- Vincenzo Zucchi SpA, Włochy;

Importerzy niepowiązani na obszarze Wspólnoty:

- Richard Haworth, Zjednoczone Królestwo;

Eksporterzy/producenci z Indii:

- The Bombay Dyeing and Manufacturing Co., Bombaj;
 - Brijmohan Purusottamdas, Bombaj
 - Divya Textiles, Bombaj
 - Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad (przedsiębiorstwo związane z Texcellence Overseas);
 - Mahalaxmi Exports, Ahmedabad
 - Nowrosjee Wadia & Sons, Bombaj (przedsiębiorstwo związane z The Bombay Dyeing and Manufacturing Co.)
 - N. W. Exports Limited, Bombaj (przedsiębiorstwo związane z The Bombay Dyeing and Manufacturing Co.)
 - Pasupati Fabrics, New Delhi
 - Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd, Bombaj
 - Texcellence Overseas, Mumbai
 - Vigneshwara Exports Limited, Bombaj
- (20) Postępowanie dotyczące subsydiowania i strat nim spowodowanych objęło okres od 1 października 2001 do 30 września 2002 (okres postępowania). Badanie trendów istotnych dla dokonania oceny poniesionych strat objęło okres od 1999 roku do końca okresu postępowania.
- (21) W sytuacji konieczności zbadania dalszych, określonych aspektów subsydiowania, strat, przyczynowości oraz interesu Wspólnoty, nie podjęto żadnych środków skierowanych przeciwko subsydiowaniu białej pościelowej produkowanej w Indiach.

B. PRODUKT STANOWIĄCY PRZEDMIOT POSTĘPOWANIA I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt stanowiący przedmiot postępowania

- (22) Produkt stanowiący przedmiot postępowania to białej pościelowa z bawełny, czystej lub z domieszką włókien chemicznych lub lnu (przy czym len nie jest włóknem dominującym), bielona, barwiona lub drukowana, wyprodukowana w Indiach, aktualnie klasyfikowana kodami NS ex 6302 21 00 (kody TARIC 6302 21 00 81,

6302 21 00 89), ex 6302 22 90 (kod TARIC 6302 22 90 19), ex 6302 31 10 (kod TARIC 6302 31 10 90), ex 6302 31 90 (kod TARIC 6302 31 90 90) i ex 6302 32 90 (kod TARIC 6302 32 90 19). Białej pościelowa obejmuje prześcierała (z gumką i zwykłe), poszwy na kołdry i poszewki na poduszki pakowane do sprzedaży pojedynczo lub w kompletach. Ponieważ wszystkie rodzaje produktów są podobne pod względem cech fizycznych i przeznaczenia, będą rozpatrywane jako jeden produkt.

2. Produkt podobny

- (23) Stwierdzono, iż produkt wytworzony i sprzedawany na rynku lokalnym w Indiach, produkt wwożony do Wspólnoty z Indii, jak również produkt wytworzony i sprzedawany we Wspólnocie przez producentów unijnych charakteryzują się w zasadzie identycznymi cechami fizycznymi i przeznaczeniem. Z tego względu będą traktowane jako produkty podobne w znaczeniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

C. SUBSYDIOWANIE

1. Wprowadzenie

- (24) Na podstawie informacji zawartych w skardze jak i odpowiedzi udzielonych w kwestionariuszu Komisji, zbadano sześć niżej omówionych systemów, które rzekomo obejmują przyznawanie subsydiów wywozowych:
- i) System DEPB (System Nabycia Prawa Celnego);
 - ii) System DFRC (Zezwolenie na Bezłowe Uzupelnienie Towarów);
 - iii) System EPCG (Promocja Eksportowa Dóbr Kapitałowych);
 - iv) System ALS (System Zezwoleń Zaliczkowych);
 - v) System EPZ/EOU (Strefy Produkcji Eksportowej/Jednostki Eksportujące);
 - vi) System ITES (Wyłączenie z Podatku Dochodowego).
- (25) Systemy wyszczególnione w motywie 24 lit. i), ii), iii), iv) i v) powstały w oparciu o Ustawę o handlu zagranicznym (rozwoju i regulacje) z 1992 roku (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie z dniem 7 sierpnia 1992 (Ustawa o handlu zagranicznym). Ustawa o handlu zagranicznym zezwala rządowi Indii na opracowywanie systemów dotyczących polityki wywozu i wwozu towarów. Są one omawiane w dokumentach „Polityka wwozu i wywozu towarów” wydawanych przez Ministerstwo Handlu co pięć lat i poddawanych regularnej aktualizacji. Dwa spośród dokumentów „Polityki wwozu i wywozu towarów” dotyczą okresu objętego postępowaniem: są to plan pięcioletni obejmujący okres od 1 kwietnia 1997 do 31 marca 2002 oraz plan pięcioletni odnoszący się do okresu między 1 kwietnia 2002 a 31 marca 2007. Informacje o procedurach dotyczących polityki handlu zagranicznego zamieszcza się ponadto w Informatorze o procedurach w okresie 1 kwietnia 2002 – 31 marca 2007 (tom 1). Podobny Informator o procedurach istnieje dla okresu od 1 kwietnia 1997 do 31 marca 2002. Informator o procedurach również podlega regularnym aktualizacjom.

- (26) Podczas spotkania weryfikacyjnego z rządem Indii ustalono, iż nie wprowadzono żadnych istotnych zmian dotyczących domniemyanych systemów subsydyjnych w Polityce wywozu i wwozu towarów w okresie objętym postępowaniem. Z Polityki wwozu i wywozu towarów obejmującej okres od 1 kwietnia 2002 do 31 marca 2007 wynika, iż licencje/zaświadczenia/zezwolenia wydane przez wejściem w życie tej Polityki pozostaną ważne dla celów, dla jakich zostały wydane, chyba że postanowiono inaczej.
- (27) Podstawę prawną systemów w lit. i)-v) stanowiących przedmiot postępowania określono w pkt 24. Jest nią Polityka wwozu i wywozu towarów w okresie 1 kwietnia 2002 - 31 maja 2007 oraz „Informator o procedurach za okres 1 kwietnia 2002 – 31 marca 2007” (tom 1).
- (28) System wyłączenia z podatku dochodowego vi), wspomniany w pkt 24 powstał w oparciu o Ustawę o podatku dochodowym z 1961 roku, zmienianą raz do roku Ustawą finansową.

2. System Nabycia Prawa Celnego (DEPB)

a) Podstawa prawna

- (29) System DEPB wszedł w życie z dniem 1 kwietnia 1997 w drodze powiadomienia celnego 34/97. Szczegółowy opis systemu zawarto w ustępach 4.3.1 – 4.3.4 Polityki wwozu i wywozu towarów i ustępach 4.37 – 4.53 Informatora o procedurach. System DEPB zastąpił tzw. System Książeczek (Passbook), który przestał obowiązywać z dniem 31 marca 1997 r.. Od początku istniały funkcjonowały dwa rodzaje systemu DEPB: przed-wywozowy i po-wywozowy. Rząd Indii podkreślił, iż system przed-wywozowy został zniesiony z dniem 1 kwietnia 2000 r. i z tego względu nie powinien stanowić przedmiotu postępowania. Stwierdzono, iż żadne z przedsiębiorstw nie korzystało ze świadczeń z mocy przed-wywozowego systemu DEPB. Z tego powodu nie zachodziła konieczność ustalania ceł wyrównawczych w odniesieniu do przed-wywozowego systemu DEPB.

b) Kryteria kwalifikujące

- (30) Do skorzystania z systemu po-wywozowego DEPB kwalifikują się producenci-eksporterzy lub kupcy-eksporterzy (np. handlowcy).

c) Zastosowanie systemu po-wywozowego DEPB w praktyce

- (31) Na mocy systemu, każdy kwalifikujący się eksporter może wnioskować o udzielenie kredytu obliczanego jako

procent wartości wywiezionych produktów gotowych. Obliczone w ten sposób stawki DEPB zostały ustalone przez władze Indii dla większości produktów, włączając w to produkt będący przedmiotem postępowania, na podstawie standardowych norm SION (nakłady-wyniki). Zezwolenie z określeniem kwoty przyznanego kredytu jest wydawane automatycznie po złożeniu wniosku.

- (32) System po-wywozowy DEPB umożliwia wykorzystanie przyznanego kredytu w celu odliczenia przypadających do zapłaty ceł za następne wwożone towary z wyłączeniem tych, których wwóz podlega ograniczeniom lub jest zakazany. Wwiezione towary, dla których został wykorzystany rzeczony kredyt, mogą zostać sprzedane na rynku lokalnym (podlegają podatkowi obrotowemu) lub użyte w inny sposób.

- (33) Zezwolenia DEPB są w pełni zbywalne i w konsekwencji są często sprzedawane. Zezwolenie DEPB zachowuje ważność przez okres 12 miesięcy od daty wydania. Przedsiębiorstwo musi zapłacić odpowiedniemu organowi opłatę licencyjną w wysokości 0,5 % przyznanego kredytu DEPB.

d) Ostateczne wnioski dotyczące po-wwozowego systemu DEPB

- (34) Przedsiębiorstwu wywozującemu towary przyznaje się kredyt, który może zostać wykorzystany w celu odliczenia opłat celnych za wszystkie towary, które zostaną wwieszone w przyszłości lub może zostać sprzedany.

- (35) Kredyt oblicza się w sposób automatyczny, na podstawie wzoru przy użyciu stawek SION, niezależnie od tego, czy składnik produkcji został wwieszony, czy zostało za niego zapłacone cło czy też został on faktycznie użyty do produkcji eksportowej i w jakich ilościach. W rzeczywistości, przedsiębiorstwo może wystąpić o przyznanie licencji na podstawie wywozu dokonanego w przeszłości, niezależnie od tego, czy wwozi towary czy też pozyskuje je z innych źródeł. Kredyty DEPB traktuje się jako świadczenie finansowe, ponieważ stanowią one dotację. Stanowią one bezpośredni przepływ funduszy, ponieważ mogą zostać sprzedane i zamienione na gotówkę lub wykorzystane do odliczenia cła, tym samym powodując rezygnację rządu Indii z wpływów, które w innym przypadku stanowiły wpływ do budżetu.

- (36) Texprocil argumentował, iż w sytuacjach gdy eksporter faktycznie dokonał wwozu składnika produkcji, który został wykorzystany do wytworzenia produktów eksportowych oraz wykorzystał kredyty DEPB do zapłaty cła należnego za wwóz składnika produkcji, nie dochodzi do przekazania dla eksportera z mocy systemu DEPB jakiegokolwiek zaskarżalnej korzyści.

- (37) W tym kontekście, art. 2 ust. 1 lit. a) ii) rozporządzenia podstawowego ustanawia wyjątki dla, między innymi, tych systemów premii eksportowej i zastępczej premii eksportowej, które spełniają rygorystyczne postanowienia określone w załączniku I lit. i), załączniku II (definicje i zasady premii eksportowych) i załączniku III (definicje i zasady przekazywania praw do premii eksportowej).
- (38) Jednakże w rzeczonym przypadku, eksporter nie jest zobowiązany do wykorzystania towarów wwiezionych bez cła w procesie produkcyjnym, a kwota kredytu nie jest obliczana w oparciu o faktycznie wykorzystane składniki produkcji.
- (39) Ponadto, brakuje systemu lub procedury potwierdzających, które ze składników produkcji zostały wykorzystane w procesie wytwarzania wywiezionego produktu, oraz czy nie doszło do nadpłaty cła w znaczeniu załącznika li) oraz załącznika II i III do rozporządzenia podstawowego.
- (40) Wreszcie, skorzystanie z systemu DEPB przez eksportera nie zależy od tego, czy w ogóle wwozi on jakiegokolwiek składniki produkcji. W celu uzyskania świadczenia wystarczające jest wywiezienie towaru bez konieczności wykazania, iż dokonano wwozu jakichkolwiek składników produkcji. Z tego względu nawet eksporterzy, którzy pozyskują wszystkie wykorzystywane składniki produkcji na rynku lokalnym i nie przywożą żadnych towarów, które mogłyby zostać użyte jako składniki produkcji również kwalifikują się do skorzystania ze świadczeń w ramach systemu DEPB. Skutkiem tego, po-wywozowy system DEPB na podstawie dokonanego wywozu nie spełnia kryteriów załączników I-III.
- (41) W obliczu braku wymogu wykorzystania wwiezionych składników produkcji w procesie produkcyjnym i systemu weryfikacji wymaganego postanowieniami załącznika II do rozporządzenia podstawowego, po-wywozowy system DEPB nie może zostać uznany za dopuszczalny system premii eksportowej ani system zastępczej premii eksportowej (załącznik III), zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia podstawowego.
- (42) Ponieważ wyżej opisany wyjątek od definicji subsydiów dla systemów premii eksportowej i zastępczej premii eksportowej, o których mowa w punkcie 37 nie znajduje zastosowania, nie dochodzi do nadmiernego umorzenia, a świadczenie wyrównawcze jest równoznaczne z umorzeniem wszystkich podatków wwozowych normalnie przypadających do zapłaty od wszystkich wwiezionych towarów.
- (43) W oparciu o powyższą analizę stwierdzono, iż, poprzez wydawanie w pełni zbywalnych zezwoleń, rząd Indii z mocy systemu DEPB przekazuje eksporterom świadczenie finansowe. Rzeczony świadczenie finansowe stanowi przekazanie korzyści posiadaczowi zezwolenia DEPB z tego względu, iż otrzymuje on wolne od opłaty świadczenie pieniężne, które jako takie nie byłoby dostępne na rynku handlowym. Z tego względu system ten stanowi subsydlum. W świetle faktu, iż subsydlum można uzyskać wyłącznie w drodze wywozu towarów, jest ona prawnie uzależniona od realizacji eksportu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Z tego względu, subsydlum zostaje uznane za szczególne i jako takie kwalifikuje do wprowadzenia cła wyrównawczego.
- e) *Obliczenie kwoty subsydiów na podstawie powywozowego systemu DEPB*
- (44) Obliczenia wysokości świadczenia uzyskiwanego przez przedsiębiorstwa dokonano w oparciu o kwoty kredytu udzielanego w zezwoleniach, które zostały wykorzystane lub przekazane w trakcie okresu postępowania.
- (45) W przypadkach, gdy zezwolenia zostały wykorzystane w celu bezcłowego wwozu towarów, wysokość świadczenia obliczono na podstawie łącznej wartości cel, z pobrania których odstąpiono. W przypadkach, w których zezwolenia zostały przekazane (sprzedane), wysokość świadczenia obliczono na podstawie kwoty kredytu przyznanego w ramach zezwolenia (wartość nominalna), niezależnie od ceny sprzedaży zezwolenia, ponieważ sprzedaż zezwolenia jest czysto handlową decyzją, która nie zmienia kwoty świadczenia (równowartość transferu środków na rzecz rządu Indii), otrzymanej z systemu.
- (46) Kwota subsydiów została rozdzielona na całkowitą wartość eksportu podczas okresu postępowania zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego. Podczas obliczania wysokości świadczenia dokonano potrącenia opłat poniesionych w związku z uzyskaniem subsydiów.
- (47) W przypadku jednego przedsiębiorstwa ustalono, iż w odniesieniu do określonych towarów Polityka eksportu i przywozu nie dopuszczała możliwości skorzystania z systemu DEPB z tego względu, iż eksport tychże towarów był uzależniony od uzyskania specjalnego zezwolenia. W tym przypadku, w celu obliczenia kwoty subsydiów stosownie do wartości, uznano za słuszne asygnowanie zysku DEPB (nominator) na obrót wywozowy produktów kwalifikujących się do DEPB (denominator).
- (48) Texprocil i kilka przedsiębiorstw argumentowało, iż koszta poniesione w wyniku konieczności zapłaty honorariów wyspecjalizowanym agentom, prowizji od sprzedaży oraz innych wydatków powinny zostać potrącone przy obliczaniu kwoty świadczenia uzyskanego na mocy systemu. W tym względzie należy zauważyć, iż wykorzystanie stron trzecich do sprzedaży zezwoleń jest czysto handlową decyzją, która nie powoduje zmiany kwoty kredytu przyznanego w ramach zezwolenia. W każdym przypadku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, jedynie koszta niezbędne do uzyskania subsydiów podlegają potrąceniu. Ponieważ poniesienie wyżej wymienionych kosztów nie było niezbędne do zakwalifikowania się do uzyskania subsydiów, roszczenia oddalono.

(49) Texprocil i kilka przedsiębiorstw argumentowało, iż sprzedaż zezwoleń DEPB była obłożona podatkiem obrotowym i z tego względu, kwota zysku powinna ulec odpowiedniemu pomniejszeniu. Jednakże na mocy prawa podatkowego obowiązującego w Indiach, podmiotem podatkowym podlegającym podatkowi obrotowemu jest nabywca a nie sprzedający. Sprzedający jedynie pobiera należny podatek obrotowy w imieniu odpowiednich władz. W konsekwencji, roszczenie zostało odrzucone.

(50) Kilka przedsiębiorstw argumentowało, iż sprzedaż uzyskanych przez nie zezwoleń DEPB spowoduje powstanie dodatkowego zysku i tym samym zwiększenie ich własnego zobowiązania podatkowego, w szczególności podatku dochodowego przedsiębiorstw. W związku z tym twierdzono, iż zyski uzyskane przez te przedsiębiorstwa z transakcji DEPB powinny zostać zmniejszone o kwotę podatku dochodowego przypadającego do zapłaty. Ponadto, przedsiębiorstwa twierdziły, iż prawo to nie miałyby zastosowania, gdyby w tym samym okresie nie przypadał do zapłaty żaden podatek dochodowy. Ponadto, Texprocil argumentował, że zysk z DEPB podlega opodatkowaniu według jednolitej stawki mającej zastosowanie w stosunku do eksporterów oraz, w przypadku gdy eksporter faktycznie zapłacił podatek dochodowy od zysku z DEPB przyznanego przez rząd Indii, uzyskany zysk ulega zmniejszeniu o kwotę podatku dochodowego.

Odpowiadając na te argumenty, należy przede wszystkim zauważyć, iż kredyt DEPB stanowi subsydlum w określonym okresie czasu. Zgodnie z uzyskanymi informacjami, faktycznie nie można wykluczyć, iż te dotacje, na późniejszym etapie, nie zwiększą całkowitego zobowiązania podatkowego przedsiębiorstwa. Jednakże możliwość taką należy traktować jako wydarzenie przyszłe, uzależnione od wielu składników, na które mają wpływ decyzje handlowe podejmowane przez samo przedsiębiorstwo. Takie czynniki nie tylko odnoszą się do kwestii związanych z polityką cen i sprzedażą, lecz również dotyczą innych zagadnień, które wpływają na całość zobowiązań podatkowych, takich jak decyzje dotyczące stóp amortyzacji, przenoszenia strat i różnych innych czynników. Wszystkie te decyzje wpływają na przypisanie przedsiębiorstwa do danej grupy podatkowej w określonym roku podatkowym. Z tego względu nie jest możliwe dokładne ustalenie, w jakim stopniu zyski uzyskane ze sprzedaży DEPB przyczyniły się do przypisania do określonej grupy podatkowej. Dodatkowo, gdyby dane przedsiębiorstwo wykorzystowało przyznane zezwolenie DEPB w takim celu dla którego zostało one przyznane, czyli przywozu składników produkcyjnych, niewątpliwie obniżyłoby swe koszty bez zwiększania zysku, co mogłoby spowodować inne konsekwencje podatkowe.

Z tego względu oczywistym jest, iż przyznanie kredytów DEPB i ich ewentualne opodatkowanie w okresie późniejszym stanowią dwa niezależne działania rządu Indii. Zadaniem organu prowadzącego postępowanie nie jest próba rekonstrukcji sytuacji, jaka istniałaby w przypadku istnienia opodatkowania czy jego braku. W każdej sytuacji fakt ten nie miałby wpływu na obliczenie kwoty subsydiów ustalonej podczas okresu postępowania.

W konsekwencji, roszczenia zostały odrzucone.

(51) Podczas okresu postępowania osiem przedsiębiorstw z próby statystycznej skorzystało z systemu, uzyskując subsydia w wysokości od 1,45 % do 8,44 %.

3. Zezwolenie na Bezcłowe Uzupelnienie Towarów (DFRC)

a) Podstawa prawna

(52) Podstawę prawną dla tego systemu stanowią pkt 4.2.1–4.2.7 Polityki eksportu i przywozu oraz pkt 4.31 – 4.36 Informatora o procedurach.

b) Kryteria kwalifikujące

(53) Zezwolenie na bezcłowe uzupełnienie towarów (DFRC) jest wydawane kupcom eksportującym lub producentom eksportującym w celu wwiezienia składników produkcyjnych używanych do wyrobu produktów bez konieczności zapłaty stosownych opłat celnych.

c) Zastosowanie systemu w praktyce

(54) DFRC jest systemem po-wywozowym, umożliwiającym uzupełnienie, czyli bezcłowy wwóz składników produkcyjnych o takich samych właściwościach technicznych, jakości i specyfikacjach jak składniki produkcyjne stosowane w produktach wywożonych. Ilość rzeczonych składników produkcyjnych ustala się na podstawie SION. Wwiezione towary można sprzedawać na rynku lokalnym lub wykorzystywać w inny sposób.

(55) Na podstawie systemu, o wydanie zezwolenia może wnioskować każdy kwalifikujący się eksporter. DFRC jest wydawane w celu wwozu składników produkcyjnych według normy SION, zgodnie z zapisami dokumentów przewozowych.

(56) DFRC obejmuje wyłącznie składniki produkcji wyszczególnione w SION. Właściwości techniczne, jakość i specyfikacje składników produkcyjnych, na uzupełnienie których się zezwala, muszą odpowiadać tym właściwym dla składników produkcji zastosowanych w produkcie wywozonym.

(57) DFRC jest w pełni zbywalny. Termin ważności DFRC wynosi 18 miesięcy.

d) Ostateczne wnioski dotyczące systemu

(58) Zezwolenie wydawane przedsiębiorstwu wywozającemu towary może zostać wykorzystane w celu odliczenia cła należnego za kolejny wwóz składników produkcyjnych, które zostaną fizycznie włączone w towary wywożone, lub może zostać sprzedane.

- (59) Zezwolenia uważa się za świadczenie finansowe, ponieważ stanowią one dotację. Stanowią one bezpośredni przepływ funduszy, ponieważ mogą zostać sprzedane i zamienione na gotówkę lub wykorzystane w celu odliczenia cła, tym samym powodując rezygnację rządu Indii z wpływów, które w innym przypadku przypadałyby do zapłaty.
- (60) Rząd Indii i Texprocil argumentowały, iż DFRC jest zgodnym z prawem systemem premii eksportowej z tego względu, iż umożliwia wwóz uzupełniający składników produkcji, które zostały użyte w produkcie wywozonym. Ponieważ ilość, jakość, właściwości techniczne i specyfikacje są identyczne z tymi, które charakteryzowały składniki produkcji użyte w produkcie wywozonym, w rozumieniu rządu Indii i Texprocilu, istnienie systemu nie narusza postanowień Porozumienia dotyczącego subsydiów i ceł wyrównawczych (ASCM). Texprocil ponadto argumentował, iż podczas oceniania czy system stanowi prawnie dopuszczalny system premii eksportowej należy wziąć pod uwagę rodzaj wwożonego towaru, a nie osobę importera. Ponadto stwierdzono, że ze strony rządowej nie zostały przyznane żadne inne świadczenia.
- (61) Artykuł 2 ust. 1 lit. a) pkt ii rozporządzenia podstawowego ustanawia wyjątki dla, między innymi, dla premii eksportowej i zastępczej premii eksportowej, które spełniają rygorystyczne postanowienia określone w załączniku I lit. i), załączniku II (definicje i zasady premii eksportowych) i załączniku III (definicje i zasady zastępczej premii eksportowej).
- (62) Należy podkreślić, iż systemy premii eksportowej zakładają refundację cła nałożonego na wwiezione składniki produkcji, które zostały wykorzystane w procesie produkcji wywożonego produktu. Jednakże w przypadku DFRC, przede wszystkim nie zachodziła konieczność wwozu składników produkcji, za które zapłacono cło lub które zostały z tego cła wyłączone.
- (63) Systemy premii eksportowej umożliwiają późniejszą refundację lub zwrot opłat przywozowych poniesionych na składniki produkcji, które zostały wykorzystane w procesie wytwarzania innego produktu, włączając w to sytuację, gdy końcowy produkt wywozowy zawiera lokalnie wytworzone składniki produkcji, których jakość i właściwości są identyczne z tymi, charakteryzującymi przywożone składniki produkcji (systemy „zastępczej premii eksportowej”). Przykładowo, w sytuacji braku przywożonych składników produkcji, przedsiębiorstwu zezwala się na użycie lokalnych składników produkcji i włączenie ich do wywożonych towarów a następnie, na późniejszym etapie, dokonanie bezcłowego przywozu analogicznej ilości składników produkcji. W tym kontekście istnienie systemu weryfikacyjnego lub procedury jest szczególnie istotne, ponieważ umożliwiają ona rządowi kraju wywożącego wykazanie, że ilość składników produkcji dla których dokonuje się wypłaty premii eksportowej nie przekracza ilości analogicznych wywiezionych produktów, niezależnie od ich formy, a wysokość uzyskanej premii eksportowej nie przekroczyła wysokości kwoty cła należnego do zapłaty za wwiezione składniki produkcji.
- (64) System DFRC, który, jak wspomniano w pkt 54, jest systemem po-wywozowym, zezwala na wwóz wyłącznie takich składników produkcji, które zostały użyte do produkcji wywiezionych towarów. Rzeczony składniki produkcji muszą być zgodne, pod względem ilości i właściwości z lokalnie wyprodukowanymi składnikami produkcji użytymi w produkcji wywiezionych towarów. Na tej podstawie system DFRC posiada pewne cechy charakterystyczne dla systemu premii eksportowej według załącznika III do rozporządzenia podstawowego. Jednakże w wyniku postępowania stwierdzono brak systemu lub procedury, które umożliwiałyby ustalenie, które ze składników produkcji zostały wykorzystane w procesie wytwarzania wywiezionego produktu oraz czy wysokość uzyskanej premii eksportowej nie przekroczyła wysokości kwoty cła należnego znaczeniu załącznika I lit. i) oraz załącznika II i III do rozporządzenia podstawowego.
- (65) Ponadto, jak wspomniano w motywie 57, DFRC ma charakter w pełni zbywalny, co oznacza iż eksporter, któremu przyznano zezwolenie uprawniające do odliczenia cła należnego do zapłaty od kolejnych wwozów składników produkcji nie ma faktycznie obowiązku użycia wwiezionych składników produkcji w procesie produkcyjnym czy użycia zezwolenia na wwóz składników produkcji (tzn. nie zachodzi faktyczny warunek użytkownika). Zamiast tego eksporter może podjąć decyzję o sprzedaży zezwolenia importerom. W konsekwencji, DFRC nie może zostać uznany za system zastępczej premii eksportowej zgodną z rozporządzeniem podstawowym ⁽¹⁾.
- (66) W oparciu o powyższe, rząd Indii, poprzez wydanie zezwolenia o nieograniczonej zbywalności, przekazuje eksporterom świadczenie finansowe. W takich okolicznościach, zezwolenie faktycznie stanowi bezpośrednią dotację udzielaną przez rząd Indii eksporterom.
- (67) Podsumowując stwierdzono, że rząd Indii poprzez wydanie w pełni zbywalnych zezwoleń, na mocy systemu DFRC przekazuje eksporterom świadczenie finansowe. Rzeczony świadczenie finansowe stanowi przekazanie korzyści posiadaczowi zezwolenia DFRC z tego względu, iż otrzymuje on wolne od opłaty świadczenie pieniężne, które jako takie nie byłoby dostępne na rynku handlowym. Z tego względu system ten stanowi subsydlum. W świetle faktu, iż subsydlum można uzyskać wyłącznie w drodze wywozu towarów, jest ona prawnie uzależniona od realizacji eksportu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Z tego względu, subsydlum zostaje uznane za szczególne i jako takie kwalifikuje do wprowadzenia cła wyrównawczego.

⁽¹⁾ Fakt, że DFRC nie może zostać uznane za system zastępczej premii eksportowej zgodnie z postanowieniami rozporządzenia podstawowego (tzn. ustawodawstwo Indii nie zapewnia, że będzie on funkcjonował jak właściwy system premii eksportowej) nie wyklucza możliwości, by poszczególne eksporterzy używali DFRC jako systemu premii eksportowej.

e) *Obliczanie kwoty subsydiów*

(68) Jeden z eksporterów skorzystał z systemu DFRC jako systemu zastępczej premii eksportowej. Przedsiębiorstwo to zdołało wykazać, iż ilości wwiezionych składników produktu, zwolnione z cła, nie przekraczały ilości użytych do wytworzenia wywiezionych towarów. Ponadto, przedsiębiorstwo zdołało wykazać, iż nie doszło do nadmiernego zwrotu opłat przywózowych w stosunku do pierwotnie nałożonej opłaty należnej za wwiezione składniki eksportowe. Z tego względu stwierdzono, że w przypadku tego przedsiębiorstwa zwolnienie z cła na składniki produkcji było zgodne z postanowieniami załączników I–III rozporządzenia podstawowego i z tego względu w okresie postępowania nie doszło do przekazania korzyści.

(69) Dwa przedsiębiorstwa sprzedały otrzymane zezwolenia. Ze względu na fakt, iż DFRC obejmuje wyłącznie składniki produkcji wyszczególnione w SION, właściwym byłoby ustanowienie świadczenia przy zastosowaniu tej samej metodologii, jaka obowiązuje w DEPB, tzn. obliczenie świadczenia jako procentu wartości wywiezionych produktów finalnych. Jak uprzednio wyjaśniono, takie standardowe stawki zostały ustalone przez rząd Indii dla większości produktów, w tym omawianego.

(70) Jednakże zezwolenie wydawane na mocy systemu nie ma ustalonej wartości nominalnej, jak ma to miejsce w przypadku kredytów wydawanych na mocy systemu DEPB. Zezwolenie określa jedynie ilość składników produkcji, która może zostać wwieziona jak również maksymalną całkowitą kwotę nabycia wwożonych składników produkcji. W tym przypadku, biorąc pod uwagę brak określonej wartości monetarnej zezwoleń, niemożliwym było ustalenie wysokości świadczenia uzyskiwanego na mocy systemu na podstawie wartości lub ilości wywiezionych towarów. W przypadkach gdy zezwolenie stało się przedmiotem transferu (sprzedaży), uznano za słuszne obliczenie wysokości świadczenia na podstawie jego ceny.

(71) Kwota subsydium została rozdzielona na całość eksportu w okresie postępowania, zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego.

(72) Dwa przedsiębiorstwa skorzystały z systemu w okresie postępowania. W przypadku jednego z przedsiębiorstw otrzymane subsydium wyniosło 3,08 %, w przypadku drugiego ustalona wysokość subsydium była bez znaczenia.

4. System Promocji Eksportowej Dóbr Kapitałowych (EPCG)

a) *Podstawa prawna*

(73) System EPCG ogłoszono w dniu 1 kwietnia 1992 r. W okresie objętym postępowaniem system podlegał przepisom zgłoszenia celnego nr 28/97 i 29/97, które weszły

w życie 1 kwietnia 1997 r. Szczegółowe opisy systemów zamieszczono w rozdziale 5 Polityki wywozowej i wwozowej na lata 2002–2007 oraz w rozdziale 5 Informatora o procedurach.

b) *Kryteria kwalifikujące*

(74) Z systemu mogą skorzystać „producenci eksportujący samodzielnie lub wraz z wspierającymi producentami/sprzedawcami, kupcy eksportujący powiązani ze wspierającymi producentami oraz dostawcy usług” (Źródło cytatu: rozdział 5.2 Polityki wywozowej i wwozowej na lata 2002–2005).

c) *Zastosowanie systemu w praktyce*

(75) W celu skorzystania z systemu przedsiębiorstwo musi dostarczyć odpowiednim władzom szczegółowych informacji dotyczących rodzaju i wartości dóbr kapitałowych, które będą przedmiotem przywozu. W zależności od poziomu zobowiązania eksportowego, jakie firma gotowa jest przyjąć, firma uzyska zgodę za dokonanie wwozu dóbr kapitałowych przy zastosowaniu zerowej lub obniżonej stawki celnej. W celu wywiązania się ze zobowiązań eksportowych, wwiezione dobra kapitałowe muszą zostać wykorzystane do wytworzenia wywiezionych towarów. Na wniosek eksportera wydawane jest zezwolenie na przywóz po preferencyjnych stawkach celnych. W celu otrzymania zezwolenia należy uiścić opłatę za zgłoszenie.

(76) Posiadacz zezwolenia EPCG może również pozyskać dobra kapitałowe lokalnie i we własnym zakresie. W takim przypadku lokalny producent dóbr kapitałowych może skorzystać z bezcłowego przywozu komponentów niezbędnych do wytworzenia dóbr kapitałowych. Lokalny producent może również wystąpić o wypłatę premii eksportowej w związku z dostarczeniem przeznaczonych na eksport dóbr kapitałowych posiadaczowi licencji EPCG.

(77) W celu skorzystania z systemu EPCG konieczne jest dokonanie wywozu towarów. Zobowiązanie eksportowe musi zostać wypełnione przez eksportera towarów wyprodukowanych lub wytworzonych przy użyciu dóbr kapitałowych wwiezionych do kraju w ramach systemu. Zobowiązanie eksportowe obejmuje wymóg dokonania wywozu takiej ilości produktu, która przekracza średni poziom wywozu tego samego produktu uzyskany w poprzednich trzech latach licencyjnych.

(78) W ostatnim okresie warunki systemu uległy modyfikacjom w odniesieniu do obliczania zobowiązania eksportowego. Jednakże zmiana ta dotyczy wyłącznie zezwoleń wydanych po 1 kwietnia 2003 roku, czyli po okresie postępowania. Na mocy nowych zasad, przedsiębiorstwa muszą wywiązać się ze zobowiązania eksportowego w ciągu ośmiu lat (wartość dokonanych wywozów musi przynajmniej sześciokrotnie przekraczać wartość łącznego zwolnienia celnego należnego za wwiezione dobra kapitałowe).

d) *Ostateczne wnioski dotyczące planu EPCG*

- (79) Zapłata przez przedsiębiorcę obniżonej lub zerowej stawki celnej od dokonanego wwozu stanowi świadczenie finansowe ze strony rządu Indii z tego względu, iż oznacza rezygnację z należnego w innym przypadku zysku, a korzyść finansowa zostaje przeniesiona na osobę otrzymującą świadczenie poprzez obniżenie stawki celnej lub pełne zwolnienie z obowiązku zapłaty cła należnego za wwiozowane towary. Z tego względu system EPCG należy traktować jako subsyduum.
- (80) Otrzymanie zezwolenia możliwe jest wyłącznie po złożeniu zobowiązania dokonania wywozu. Ponieważ zgodnie z obowiązującym prawem subsyduum jest świadczeniem uwarunkowanym dokonaniem wywozu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, uważa się je za szczególne i tym samym kwalifikuje do zastosowania cła wyrównawczego.
- (81) Argumentowano, iż zakres terminu „składnik produkcji” w załączniku I lit. i) do rozporządzenia podstawowego obejmuje również dobra kapitałowe z tego względu, iż stanowią one nieodłączny komponent produkcji, bez którego produkt finalny nie mógłby zostać wytworzony. Argumentowano również, iż jedynie przy użyciu dóbr kapitałowych surowce są przerabiane na produkty finalne, a amortyzacja dóbr materiałowych przedstawia wartość dóbr materiałowych użytych w produkcji dóbr finalnych. Z tego względu zwolnienie celne dóbr kapitałowych wykorzystywanych w produkcji produktu wywozowego powinno być traktowane jako zwolnienie celne składników produkcji użytych w procesie produkcji towarów wywozowych, a takie zwolnienie nie powinno być traktowane jako zaskarżalna korzyść w rozumieniu rozporządzenia podstawowego.

W odpowiedzi na powyższe argumenty uznano, iż dobra kapitałowe nie stanowią „składników produkcji” w rozumieniu rozporządzenia podstawowego z tego względu, iż nie są one fizycznie włączane do produktu wywozowego. W konsekwencji argumenty te odrzucono.

e) *Obliczanie kwoty subsyduum*

- (82) Wysokość świadczenia na rzecz przedsiębiorstw oblicza się na podstawie kwoty niezapłaconego cła od wwiozowanych dóbr kapitałowych poprzez rozdzielenie tej kwoty na okres odzwierciedlający normalny okres amortyzacyjny tego rodzaju dóbr kapitałowych w przemyśle wytwarzającym omawiany produkt, zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z ustaloną praktyką, w ten sposób obliczona kwota, którą można przypisać do okresu objętego postępowaniem, została skorygowana poprzez dodanie odsetek należnych za okres objęty postępowaniem w celu oddania wartości świadczenia przez cały okres i tym samym ustalenia pełnego świadczenia uzyskiwanego przez adresata w ramach systemu. Biorąc pod uwagę charakter subsyduum, które jest równoważne jednorazowej dotacji, handlową wysokość odsetek w okresie postępowania w Indiach (szacowana na 10 %) uznano za właściwą.

Kwoty subsyduum zostały następnie rozdzielone na łączne wywozy dokonane w okresie objętym postępowaniem, zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego.

- (83) W odniesieniu do sposobu obliczania kwoty subsyduum argumentowano, iż obliczenie wysokości subsyduum w oparciu o „premię dla producenta” wymaga rozdzielenia kwoty subsyduum (niezapłacone cło) przypadającej na okres postępowania na całą wartość produkcji (na rynek lokalny oraz na eksport) omawianego produktu. Ponadto argumentowano, iż przedsiębiorstwa, które sprzedają bielelną pościelową również na rynku lokalnym, korzystają z tych samych dóbr kapitałowych dla całej produkcji.

W odpowiedzi na powyższy argument przypomniano, iż skorzystanie z systemu jest uwarunkowane prowadzeniem działalności eksportowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, świadczenia z mocy tego systemu powinny być przyznawane wyłącznie na podstawie wysokości obrotu eksportowego, ponieważ subsyduum udzielane jest wyłącznie poprzez odniesienie do określonej wartości eksportu towarów w określonym okresie czasu. Z tego względu odrzucono żądanie podziału świadczeń należnych z mocy systemu na podstawie łącznego obrotu.

- (84) Trzy przedsiębiorstwa skorzystały z systemu w ciągu okresu postępowania. Dwa z nich uzyskały subsydia w wysokości odpowiednio 0,38 % i 2 %; w przypadku trzeciego przedsiębiorstwa ustanowione subsyduum było nieistotne.

5. *System Zezwoleń Zaliczkowych (ALS)*a) *Podstawa prawna*

- (85) System ALS funkcjonował od 1977 do 1978 roku. Jego założenia zostały szczegółowo opisane w pkt 4.1.1 – 4.1.7 Polityki wwozu i wywozu towarów oraz fragmentach rozdziału 4 Informatora o procedurach.

b) *Kryteria kwalifikujące*

- (86) Eksporterzy mogą korzystać z licencji zaliczkowych w celu umożliwienia im bezcłowego wwozu składników produkcji wykorzystywanych w produkcji towarów eksportowych.

c) *Zastosowanie systemu w praktyce*

- (87) Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego systemu określa się jako procent wielkości wyeksportowanych produktów gotowych. W systemie zezwoleń zaliczkowych pomiaru jednostek dozwolonego wwozu towarów dokonuje się w kategoriach ilościowych i wartościowych. W obydwu przypadkach, stawki użyte do ustalenia dopuszczalnych bezcłowych zakupów ustala się dla większości produktów, w tym produktów omawianych, na podstawie SION. Składniki produkcji wyszczególnione w zezwoleniach zaliczkowych są składnikami produkcji wykorzystywanymi w produkcji odpowiednich produktów finalnych.

- (88) Zezwolenia zaliczkowe mogą być wydawane dla następujących celów:
- i) „eksport fizyczny: Zezwolenia zaliczkowe mogą być wydawane w celu realizacji eksportu fizycznego producentom eksportującym lub kupcom eksportującym posiadającym związki biznesowe z producentem (producentami) w celu dokonania przywozu składników produkcji wymaganych do produktu eksportowego” (cytat pochodzi z rozdziału 4.1.1 lit. a) Polityki wwozu i wywozu towarów na lata 2002–2007.
 - ii) dostawy pośrednie: Zezwolenia zaliczkowe mogą być wydawane producentom eksportującym w celu realizacji pośredniej dostawy składników produkcji wymaganych do wytworzenia produktu, który ma zostać dostarczony ostatecznemu eksporterowi/ domniemanemu eksporterowi, który posiada zezwolenie zaliczkowe. Posiadacz zezwolenia zaliczkowego zainteresowany pozyskaniem składników produkcji z lokalnego źródła zamiast z bezpośredniego przywozu, ma możliwość pozyskania ich z wykorzystaniem zezwolenia zaliczkowego dla dostaw pośrednich. W takich przypadkach ilości nabyte na rynku lokalnym są odpisywane z zezwoleń zaliczkowych, a lokalnemu dostawcy wystawia się pośrednie zezwolenie zaliczkowe. Posiadacz takiego pośredniego zezwolenia zaliczkowego uzyskuje prawo do bezcłowego przywozu towarów koniecznych do wytworzenia składników produkcji dostarczonych finalnemu eksporterowi.
 - iii) eksport domniemany: zezwolenia zaliczkowe mogą być wydane w celu dokonania eksportu domniemanego głównemu przedsiębiorcy dla dokonania wwozu składników produkcji koniecznych do wytworzenia towarów, które zostaną dostarczone dla kategorii wymienionych w pkt 8.2 Polityki. Zgodnie z wyjaśnieniami rządu Indii, termin „eksport domniemany” odnosi się do takich transakcji, w których dostarczane towary nie opuszczają kraju. Terminem „eksport domniemany” określa się różne kategorie pod warunkiem, iż towar został wytworzony w Indiach, (np. dostawa towarów do Jednostek Eksportowych, dostawa dóbr kapitałowych dla posiadaczy zezwolenia EPCG).
 - iv) zaliczkowe nakazy zwolnienia (ARO): posiadacz zezwolenia zaliczkowego zamierzający pozyskać składniki produkcji z lokalnego źródła zamiast z bezpośredniego przywozu, może pozyskać je z wykorzystaniem ARO. W takich przypadkach, licencję zaliczkową legalizuje się jako ARO indosowane dostawcy z chwilą dostawy wyszczególnionych pozycji. Indos ARO daje dostawcy prawo do świadczenia z tytułu premii eksportowej należnej za dokonanie domniemanej wysyłki i refundacji finalnego podatku akcyzowego. W pewnym stopniu mechanizm ARO stanowi refundację podatku i cła na rzecz producenta dostarczającego produkt, zastępując refundację tychże w formie premii eksportowej/refundacji cła. Refundacja podatków/cła możliwa jest zarówno dla składników produkcji wytwarzanych lokalnie jak i pozyskanych z przywozu.
- (89) Podczas weryfikacji ustalono, iż w okresie postępowania producenci eksportujący korzystali jedynie z systemu ALS w odniesieniu do lit. i) powyżej (eksport fizyczny). Z tego względu nie jest konieczne nakładanie cła wyrównawczego na kategorie ii), iii) i iv) ALS w kontekście prowadzonego postępowania.
- d) *Ostateczne wnioski dotyczące systemu*
- (90) Zezwolenia wydaje się wyłącznie przedsiębiorstwom eksportującym. Można je wykorzystać w celu odliczenia kwoty cła należnego za dokonany wwóz towarów. W tym aspekcie, skorzystanie z systemu jest uwarunkowane realizacją eksportu.
- (91) Jak wyżej wspomniano, podczas postępowania ustalono iż z systemu ALS, w odniesieniu do „eksportu fizycznego” w okresie postępowania skorzystało jedno przedsiębiorstwo, wykorzystując ALS do bezcłowego wwozu składników produkcji niezbędnych do wytworzenia towarów przeznaczonych do wywozu.
- (92) Rząd Indii argumentował, iż ALS jest systemem ilościowym. Ilość składników produkcji, które mogą zostać wwieszone na podstawie zezwolenia jest ściśle powiązana z ilością towarów przeznaczonych na eksport. Ponadto twierdzono, iż niezależnie od tego, jakie składniki produkcji zostały wwieszone, identyczne składniki produkcji muszą zostać wykorzystane do wytworzenia produktów przeznaczonych na eksport lub dla uzupełnienia zapasu składników produkcji wykorzystanych w produkcji, który już został wywieziony. Zgodnie z twierdzeniem rządu Indii, wwieszone składniki produkcji muszą zostać zużyte przez eksportera, a ich sprzedaż lub przekazanie są zabronione.
- (93) Chociaż system ALS wydaje się podlegać warunkom faktycznego użytkownika, stwierdzono, iż nie wypracowano systemu czy procedury pozwalających stwierdzić, czy i które składniki produkcji są zużywane w procesie produkcji towarów przeznaczonych na eksport. System jedynie wykazuje, iż bezcłowo sprowadzone towary zostały wykorzystane w procesie produkcji, bez dokonywania różniczenia w kwestii przeznaczenia produktów (rynek lokalny czy eksport).
- (94) Jednakże dla celów tego postępowania, omawiane przedsiębiorstwo było w stanie wykazać, iż ilości przywożonych materiałów, które zostały zwolnione z należności celnych przywózowych, nie przekroczyły ilości wykorzystanych w wyeksportowanych towarach. Z tego względu uznano, że w omawianym przypadku, zwolnienie z należności celnych przywózowych składników produkcji koniecznych do wytworzenia produktu eksportowego zostało przyznane zgodnie z wymogami załączników I–III rozporządzenia podstawowego.
- (95) Dlatego stwierdzono, iż przedsiębiorstwo nie skorzystało z żadnych świadczeń dostępnych w ramach systemu.

6. Produkcyjne Strefy Eksportowe (EPZ)/Jednostki Eksportowe (EOU)

a) Podstawa prawna

(96) System EPZ/EOU, wprowadzony w 1965 roku, jest systemem podporządkowanym Polityce wwozu i wywozu towarów, który wykorzystuje bodźce eksportowe. Podczas okresu postępowania, system ten podlegał postanowieniom Zgłoszenia Celnego nr 53/97, 133/94 i 126/94. Szczegółowe informacje dotyczące systemu zawarto w rozdziale 6 Polityki wwozu i wywozu towarów na lata 2002–2007.

b) Kryteria kwalifikujące

(97) Z zasady, przedsiębiorstwo, które zobowiązuje się do dokonania eksportu całej swojej produkcji i usług kwalifikuje się do skorzystania z systemu EPZ/EOU. Po przyznaniu statusu EPZ/EOU przedsiębiorstwo może skorzystać z określonych przywilejów. Na terenie Indii istnieje siedem stałych Produkcyjnych Stref Eksportowych. Jednostka Eksportowa może mieć siedzibę w dowolnym miejscu na terytorium Indii. Jednostki Eksportowe są jednostkami powiązanymi, działającymi pod nadzorem służb celnych, zgodnie z art. 65 Prawa Celnego. Chociaż każde przedsiębiorstwo działające w ramach systemu EPZ/EOU jest zobowiązane do wyeksportowania całej swej produkcji, rząd Indii zezwala takim przedsiębiorstwom na sprzedaż części produkcji na lokalnym rynku na ściśle określonych warunkach.

c) Zastosowanie systemu w praktyce

(98) Przedsiębiorstwo występujące o przyznanie statusu Jednostki Eksportowej lub posiadające swą siedzibę na obszarze Produkcyjnej Strefy Eksportowej musi udzielić szczegółowych informacji na temat, między innymi, planowanej wielkości produkcji, i wartości eksportu, wymogów przywózowych oraz zapotrzebowania na lokalne składniki produkcji za okres kolejnych pięciu lat. Jeżeli władze przyjmą wniosek przedsiębiorstwa, zostaje ono powiadomione o warunkach towarzyszących akceptacji wniosku. Przedsiębiorstwo działające w ramach systemu EPZ/EOU może wytwarzać dowolny produkt. Umowa zawierana przez przedsiębiorstwo przystępujące do systemu EPZ/EOU zachowuje ważność przez okres pięciu lat, z możliwością przedłużenia.

(99) Przedsiębiorstwa działające w ramach systemu EPZ/EOU są uprawnione do skorzystania z następujących świadczeń:

i) zwolnienia z należności celnych przywózowych w odniesieniu do wszystkich rodzajów towarów (w tym dóbr kapitałowych, surowców i artykułów konsumpcyjnych) niezbędnych do wytworzenia, produkcji czy przetworzenia lub powiązanych z nimi;

ii) zwolnienia z akcyzy na towary nabyte na rynku lokalnym;

iii) zwolnienia z podatku dochodowego od zysków uzyskanych z wywozu, w innym przypadku przypadającego do zapłaty na okres 10 lat do 2010 roku, zgodnie z art. 10A lub 10B Ustawy o podatku dochodowym;

iv) zwrotu centralnego podatku obrotowego należnego od sprzedaży towarów nabytych na rynku lokalnym;

v) możliwości 100 % udziału obcego kapitału;

vi) ułatwień w sprzedaży części produkcji na rynku lokalnym pod warunkiem zapłaty stosownych opłat, jako wyjątek od ogólnego zobowiązania do wywozu całej produkcji.

(100) Jednostki Eksportowe lub przedsiębiorstwa działające w Produkcyjnych Strefach Eksportowych mają obowiązek przechowywać sporządzone w określonym formacie zestawienia dotyczące stosownego przywozu, wykorzystania wszystkich sprowadzonych materiałów oraz zrealizowanego wywozu. Zestawienia takie należy okresowo przedkładać w celu kontroli odpowiednim władzom.

(101) Ponadto, importer zobowiązany jest zagwarantować minimalny dochód netto z obrotów dewizowych stanowiący procent działalności wywózowej i przywózowej, zgodnie z postanowieniami Polityki wywozu i wwozu towarów. Wszystkie operacje w ramach EPZ/EOU realizowane są w składach celnych.

d) Ostateczne wnioski dotyczące EPZ/EOU

(102) W czasie prowadzonego postępowania, z systemu EPZ/EOU skorzystało tylko jedno przedsiębiorstwo dokonujące przywozu surowców, dóbr kapitałowych oraz sprzedające towary na rynku lokalnym. Ponadto, przedsiębiorstwo to wykorzystywało zakład w celu sprzedaży części produkcji na rynku lokalnym. Stwierdzono, iż przedsiębiorstwo to odniosło korzyści w ramach systemu w związku ze zwolnieniem z cła surowców i dóbr kapitałowych, wyłączeniem z podatku akcyzowego towarów pozyskanych ze źródeł lokalnych, a także refundacją centralnego podatku obrotowego zapłaconego za towary sprzedane na rynku lokalnym. Z tego względu, Komisja zbadała, czy rzeczono korzyści kwalifikowały do nałożenia cła wyrównawczego. Stwierdzono, iż w ramach systemu EPZ/EOU przyznaje się subsydia. Uzyskane przez przedsiębiorstwo korzyści stanowią dotację finansową ze strony rządu Indii, który rezygnuje tym samym z zysków, które w innej sytuacji wpłynęłyby do budżetu, jednocześnie przekazując ten zysk odbiorcy subsydium. Ponieważ przyznanie subsydium jest, po zrealizowaniu wywozu towarów, zgodne z prawem, uznaje się, iż w znaczeniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, zostaje uznane za szczególnie i tym samym kwalifikuje do nałożenia cła wyrównawczego.

- (103) Uznano, iż surowce i artykuły konsumpcyjne, mogą kwalifikować się do wyłączenia na mocy załącznika I lit. i) rozporządzenia podstawowego wyłącznie w sytuacji, gdy są wykorzystywane w procesie produkcyjnym produktu przeznaczonego na wywóz lub jeżeli istnieje system weryfikacyjny pozwalający stwierdzić, które składniki produkcji i w jakich ilościach są wykorzystywane w produkcji towarów eksportowych. Należy nadmienić, iż przywóz maszyn (dobra kapitałowe) nie kwalifikuje się do tego wyłączenia.
- (104) Texprocil argumentował, iż z powodów określonych w ramach systemu EPCG w motywie 81, dobra kapitałowe wwieszone na mocy systemu EOU nie powinny podlegać nałożeniu cła wyrównawczego.
- (105) W odpowiedzi na przedstawioną argumentację należy przypomnieć, iż z powodów określonych powyżej w odniesieniu do EPCG (motyw 81), dobra kapitałowe nie stanowią „składników produkcji” w znaczeniu rozporządzenia podstawowego. Ponadto stwierdzono, iż w ramach systemu dotację uzyskuje się wyłącznie w przypadku realizacji wywozu. Z tego względu uznaje się go za szczególnie i tym samym kwalifikujący się do nałożenia cła wyrównawczego.
- (106) W przypadku wyłączenia z akcyzy ustalono, iż cło zapłacone od zakupów dokonywanych przez przedsiębiorstwo nie będące Jednostką Eksportową jest kredytowane jako premia wywozowa (CENVAT) i wykorzystywane w celu zapłaty akcyzy od sprzedaży na rynku lokalnym. Zatem, przez wyłączenie z akcyzy zakupów dokonywanych przez Jednostkę Eksportową nie dochodzi do rezygnacji z jakichkolwiek zysków należnych budżetowi i w konsekwencji Jednostka Eksportowa nie odnosi dodatkowych korzyści.
- (107) Inna sytuacja zachodzi w przypadku zwrotu centralnego podatku obrotowego zapłaconego od towarów pozyskanych na rynku lokalnym, ponieważ podatku tego nie refunduje się przedsiębiorstwom działającym na rynku lokalnym. Punkt 6.12 Polityki wywozu i wwozu towarów stanowi, iż Produkcyjne Strefy Eksportowe i Jednostki Eksportowe są uprawnione do takiego zwrotu pod warunkiem, iż dostarczane towary są produkowane w Indiach. Innymi słowy, Jednostki Eksportowe są, w przeciwieństwie do przedsiębiorstw działających na rynku lokalnym, uprawnione do zwrotu centralnego podatku obrotowego.
- (108) Texprocil również twierdził, iż centralny podatek obrotowy należny do zapłaty od składników produkcji pozyskanych na rynku lokalnym i użytych do wytworzenia produktu eksportowego jest podatkiem pośrednim w rozumieniu załącznika I lit. h) rozporządzenia podstawowego i, stosownie, wyłączenie z takich wczesnych, pośrednich i kumulacyjnych podatków nie powinno być traktowane jako kwalifikujące do nałożenia cła wyrównawczego.
- (109) Lista subsydiów wywozowych zamieszczona w załączniku I do rozporządzenia podstawowego w lit. h) stanowi co następuje: wyłączenie, obniżka lub odroczenie zapłaty wczesnych, kumulacyjnych podatków pośrednich od towarów lub usług użytych w produkcji towarów eksportowych przekraczająca wyłączenie, obniżkę lub odroczenie zapłaty analogicznych wczesnych kumulacyjnych podatków pośrednich od towarów lub usług użytych do produkcji produktów analogicznych przy sprzedaży dla konsumpcji lokalnej; pod warunkiem jednakże iż wczesne, kumulacyjne podatki pośrednie mogą podlegać wyłączeniu, obniżce czy odroczeniu zapłaty od produktów wyeksportowanych nawet wówczas, gdy nie doszło do takiego wyłączenia, obniżki czy odroczenia zapłaty przy produktach analogicznych sprzedawanych do konsumpcji lokalnej, jeżeli wczesne, kumulacyjne podatki pośrednie nakłada się na składniki produkcji wykorzystywane w procesie produkcji produktu eksportowego (zwyczajowa obniżka dla odpadów). Niniejszą pozycję należy interpretować zgodnie z wytycznymi dotyczącymi użycia środków produkcji w procesie produkcyjnym zawartym w załączniku II.
- (110) Argumentowano, iż załącznik I lit. h) do rozporządzenia podstawowego stanowi, iż:
- „i) Wczesne pośrednie podatki kumulacyjne od składników produkcji wykorzystanych w produkcji towaru eksportowego zostaną wyłączone;
 - ii) Jedynym warunkiem wyłączenia jest konieczność nałożenia na te składniki produkcji pośrednich podatków kumulacyjnych pierwszego stopnia;
 - iii) Wyłączenie będzie przyznawane nawet wówczas, gdy takie wyłączenie nie jest przyznawane dla produktów analogicznych sprzedawanych na rynku lokalnym.”
- (111) W tej kwestii należy nadmienić, iż dla celów rozporządzenia podstawowego „kumulacyjne” podatki pośrednie są podatkami wieloetapowymi, nakładanymi w sytuacji braku innych mechanizmów późniejszego kredytowania podatku, jeżeli towary lub usługi podlegające podatkowi na jednym etapie produkcji są wykorzystywane na kolejnym etapie produkcji.
- (112) W odpowiedzi na te argumenty należy przypomnieć, iż zgodnie z Polityką wywozu i wwozu towarów, Jednostki Eksportowe są uprawnione do zwrotu centralnego podatku obrotowego zapłaconego od towarów pozyskanych lokalnie. Innymi słowy, włączenie produktów koniecznych do wytworzenia towaru eksportowego nie ma charakteru wymogu. Zgodnie z twierdzeniami rządu Indii, podmiotem podatkowym w przypadku podatku obrotowego jest nabywca, zaś centralny podatek obrotowy jest z zasady podatkiem bezzwrotnym.

(113) Zwrot Jednostkom Eksportowym centralnego podatku obrotowego od towarów pozyskanych na rynku lokalnym jest uważany za subsyduium kwalifikującą się do nałożenia cła wyrównawczego z następujących powodów. Zgodnie z postanowieniami załącznika I lit. h) do rozporządzenia podstawowego, zwrot Jednostkom Eksportowym (które zobowiązane są do realizacji wywozu) centralnego podatku obrotowego zapłaconego od sprzedaży dóbr pozyskanych lokalnie stanowi nadmierną obniżkę w stosunku do towarów sprzedawanych w celu konsumpcji na rynku lokalnym (które nie podlegają zwolnieniu od centralnego podatku obrotowego). Jak wyżej wspomniano, pkt 6.12 Polityki wwozu i wywozu towarów stanowi, iż EPZ/EOU są uprawnione do takiego zwrotu pod warunkiem że dostarczone towary są produkowane w Indiach. Jednostki Eksportowe, w przeciwieństwie do firm sprzedających na rynku lokalnym, są uprawnione do występowania o zwrot centralnego podatku obrotowego. Ponadto wykazano, iż zwrot odbywa się o oparciu o wytyczne dotyczące wykorzystania składników produkcji w procesie produkcyjnym (załącznik II do rozporządzenia podstawowego). Nie dostarczono dowodów na to, by rząd Indii opracował i stosował system lub procedurę potwierdzającą fakt wykorzystania składników produkcji w procesie produkcji produktu eksportowego i ich ilość. Ponadto, w wyniku postępowania ustalono, iż omawiane przedsiębiorstwo pozyskiwało, uzyskując zwolnienie od centralnego podatku obrotowego, szereg towarów, które nie zostały wykorzystane do produkcji towarów eksportowych. Na tej podstawie można jedynie stwierdzić, iż doszło do nadmiernej wypłaty.

(114) Ponadto argumentowano, iż rzeczona Jednostka Eksportowa ma swą siedzibę w hinduskim stanie Uttar Pradesh. Z tego względu decyzję o zwolnieniu z zapłaty podatku obrotowego przedsiębiorstw nie będących Jednostkami Eksportowymi, lecz mających tam swą siedzibę, należy podejmować zgodnie z przepisami prawa podatkowego obowiązującego w tym stanie. Ponadto argumentowano, iż hinduska Krajowa ustawa o podatku obrotowym, dopuszcza wyłączenie lub obniżkę kwoty podatku obrotowego od zakupu surowców i materiałów opakowaniowych wykorzystywanych w produkcji towarów przeznaczonych do wywozu. Argumentowano, iż postanowienie to nie wprowadza rozróżnienia na produkty wywożone przez Jednostkę Eksportową a przedsiębiorstwo nie będące Jednostką Eksportową.

(115) Jednakże podczas wizyty weryfikacyjnej stwierdzono, iż w przypadku sprzedaży między poszczególnymi stanami centralny podatek obrotowy zastępuje podatek lokalny. Objąsniiono, iż centralny podatek obrotowy jest generalnie, nier refundowalny (poza faktem iż Jednostki Eksportowe są uprawnione do zwrotu centralnego podatku obrotowego od towarów pozyskanych lokalnie). Jednakże mając na względzie lokalny podatek obrotowy nakładany w przypadku sprzedaży w obrębie jednego stanu na terenie Indii, decyzję o wyłączeniach podatkowych podejmują lokalne władze. Fakt, iż dany stan może udzielić wyłączenia podatkowych określonego rodzaju lub obniżyć kwotę

nałego podatku nie jest brany pod uwagę przy podejmowaniu decyzji czy dany system kwalifikuje się do nałożenia cła wyrównawczego w odniesieniu do zwrotu centralnego podatku obrotowego od towarów wyprodukowanych lokalnie. Z tego względu rozszczenie odrzucono.

(116) Podsumowując, ponieważ systemy EPZ/EOU umożliwiają uzyskanie subsyduium pod warunkiem realizacji wywozu, w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego subsyduium zostało uznane za szczególne i jako taka kwalifikuje się do nałożenia cła wyrównawczego.

e) Obliczanie kwoty subsyduium

Wyłączenie z z cła przywozowego na surowce

(117) Podczas wizyty weryfikacyjnej dokonano weryfikacji charakteru i ilości przywożonych materiałów. W wyniku postępowania ustalono, iż przedsiębiorstwo pozyskuje surowce na rynku lokalnym, przywożąc jedynie niewielkie ich ilości. Z tego względu nie zachodzi podejrzenie nadmiernej obniżki cła przywozowego.

Wyłączenie z cła przywozowego na dobra kapitałowe

(118) W przeciwieństwie do surowców, dobra kapitałowe nie są fizycznie włączane do produktów finalnych. Dla celów obliczeniowych, kwota opłaty celnej, której pobrania zaniechano, jest równoważna dopłacie do każdego dokonanego wwozu dobra kapitałowego. W konsekwencji, wysokość subsyduium dla będącego przedmiotem postępowania przedsiębiorstwa obliczono na podstawie kwoty niezapłaconego cła od wwiezionych dóbr kapitałowych poprzez rozdzielenie tej kwoty cały okres równoważny normalnemu okresowi amortyzacyjnemu takich dóbr kapitałowych w przemyśle omawianego produktu zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z ustaloną praktyką, w ten sposób obliczona kwota, którą można przypisać do okresu postępowania, została skorygowana poprzez dodanie odsetek należnych za okres postępowania w celu oddania wartości świadczenia dla całego okresu i tym samym ustalenia pełnej wysokości świadczenia używanego przez adresata na mocy systemu. Biorąc pod uwagę charakter subsyduium, które jest równoważne jednorazowej premii, stawkę odsetek handlowych w okresie postępowania w Indiach (szacowana na 10 %) uznano za właściwą. Kwoty subsyduium zostały następnie rozdzielone na całość wywozu dokonanego w okresie postępowania, zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego. W oparciu dokonane obliczenie stwierdzono, iż przedsiębiorstwo uzyskało subsyduium w wysokości 6,85 %.

Zwrot centralnego podatku obrotowego od towarów pozyskanych lokalnie

- (119) Wysokość korzyści obliczono na podstawie kwoty centralnego podatku obrotowego, który został zwrócony podczas okresu postępowania. Kwota subsydium została rozdzielona na wszystkie wywozy towarów zrealizowane podczas okresu postępowania zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego. W oparciu o dokonane obliczenia obliczono, iż przedsiębiorstwo uzyskało subsydium w wysokości 1,75 %.

7. Zwolnienie z Podatku Dochodowego (ITES)

a) Podstawa prawna

- (120) Ustawa o podatku dochodowym z 1961 roku stanowi podstawę prawną określającą Zwolnienia z Podatku Dochodowego. Ustawa, zmieniana raz do roku Uchwałą Finansową, ustala zasady pobierania podatków i występowania o zwolnienia/obniżki. Pośród zwolnień, o przyznaniu których mogą zwracać się przedsiębiorstwa, są te omówione w sekcji 10A, 10B i 80HHC Ustawy, umożliwiające zwolnienie z podatku dochodowego zysków uzyskanych ze sprzedaży eksportowej.

b) Kryteria kwalifikujące

- (121) O zwolnienie na mocy sekcji 10A mogą wnioskować przedsiębiorstwa zlokalizowane w strefach wolnego handlu. O zwolnienie na mocy sekcji 10B mogą wnioskować Jednostki Eksportowe. O zwolnienie z mocy sekcji. 80HHC może wnioskować każde przedsiębiorstwo eksportujące towary.

d) Zastosowanie systemu w praktyce

- (122) W celu skorzystania z wyżej wymienionych ulg i zwolnień podatkowych, na końcu roku podatkowego jednocześnie ze złożeniem deklaracji podatkowej, przedsiębiorstwo musi wystąpić z wnioskiem o przyznanie ulgi/zwolnienia podatkowego. Rok podatkowy trwa od 1 kwietnia do 31 marca. Deklarację podatkową należy przedłożyć władzom fiskalnym nie później niż do 30 listopada. Władze zobowiązane są podjąć decyzję odnośnie do złożonego wniosku w ciągu 3 lat od daty złożenia deklaracji podatkowej. Przedsiębiorstwo może wystąpić o przyznanie tylko jednej spośród dostępnych ulg na mocy trzech wyżej wymienionych sekcji.

e) Ostateczne wnioski dotyczące Zwolnienia z Podatku Dochodowego

- (123) Załącznik I lit. e) do rozporządzenia podstawowego określa „pełne lub częściowe zwolnienie..... w związku z wywozem”, z podatku bezpośredniego jako subsydium wywozowe. Na podstawie Zwolnienia z Podatku Dochodowego, rząd Indii przyznaje przedsiębiorstwu dotację

finansową poprzez rezygnację z wpływów, które, w przypadku gdyby przedsiębiorstwo nie wystąpiło o ulgę podatkową, zostałyby zapłacone. Tego rodzaju ulga finansowa stanowi dotację finansową dla adresata poprzez zmniejszenie jego zobowiązań podatkowych.

- (124) Subsydium jest świadczeniem, które przysługuje pod warunkiem dokonania wywozu towarów w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ skutkuje wyłączeniem z opodatkowania wyłącznie zysków z wywozu i z tego względu ma charakter szczególny.

- (125) Rząd Indii i Texprocil argumentowały, iż Zwolnienie z Podatku Dochodowego w odniesieniu do sekcji 80HHC ulega stopniowym ograniczeniom poczynając od roku finansowego rozpoczynającego się w kwietniu 2001 a kończącego w marcu 2002. Argumentowano, iż z tego powodu wprowadzenie cła wyrównawczego na ten system byłoby niewłaściwe.

- (126) Ponadto twierdzono, iż w rozumieniu podsekcji 1B sekcji 80HHC Ustawy o podatku dochodowym, określony procent zysków z wywozu został wyłączony z opodatkowania w odpowiednich latach, co ilustruje poniższa tabela:

Rok finansowy	Rok, w którym została dokonana ocena	Procent zysków z wywozu podlegający obniżce
2000–2001	2001–2002	80 %
2001–2002	2002–2003	70 %
2002–2003	2003–2004	50 %
2003–2004	2004–2005	30 %
2004–2005	2005–2006	0 %

- (127) W odniesieniu do poczynionej argumentacji podczas procesu weryfikacji stwierdzono, iż pod koniec okresu postępowania program ten nadal obowiązywał. Rzeczywista stawka dochodu z wywozu wyłączona z podatku dochodowego faktycznie wynosiła 70 %, a projekt będzie w dalszym ciągu przynosił korzyści producentom eksportującym w Indiach w czasie nałożenia ostatecznych środków. Zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego, zachodzi konieczność nałożenia cła wyrównawczego chyba że subsydium lub subsydia zostaną wycofane lub uda się wykazać, iż przyznawane subsydia nie stanowią już korzyści dla zainteresowanych eksporterów. Ponieważ Zwolnienie z Podatku Dochodowego na mocy sekcji 80HHC niewątpliwie spełnia kryteria uzasadniające nałożenie cła wyrównawczego z mocy art. 15 rozporządzenia podstawowego, wszelkie korzyści z tegoż powinny zostać ujęte w łącznej kwocie cła wyrównawczego.

e) *Obliczanie kwoty subsydium*

(128) Wnioski o zwolnienia podatkowe z mocy sekcji 10A, 10B i 80HHC składa się wraz z deklaracją podatkową na końcu roku podatkowego. Ponieważ rok podatkowy w Indii trwa od 1 kwietnia do 31 marca, wysokość ulgi obliczono na podstawie faktycznego zwolnienia z podatku dochodowego wnioskowanego podczas roku podatkowego w okresie postępowania (tzn. 1 kwietnia 2001 do 31 marca 2002). Wniosek o przyznanie zwolnienia podatkowego należało złożyć najpóźniej do dnia 30 września 2002, tzn. pod koniec okresu postępowania. Z tego względu kwotę korzyści odniesionej przez eksporterów obliczono na podstawie różnicy między kwotą podatków przypadających do zapłaty z i bez odliczenia. Stawka podatku korporacyjnego obowiązująca w bieżącym roku podatkowym wyniosła 35,7 %. Kwota subsydium została rozdzielona na wszystkie transakcje wywozowe, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(129) Pomimo argumentacji, iż korzyść odniesiona z tytułu subsydium powinna być potraktowana jako nieistniejąca, zaproponowano alternatywne sposoby obliczania poziomu subsydium, szczególnie dla określonych stawek podatkowych.

(130) W tej kwestii, w art. 5 rozporządzenia podstawowego zapisano, iż kwota subsydium kwalifikująca do nałożenia cła wyrównawczego będzie obliczana jako korzyść przeniesiona na odbiorcę odniesiona w okresie postępowania. Jak już wyżej wspomniano, wysokość korzyści obliczono na podstawie kwoty podlegającego opodatkowaniu zysku normalnie uzyskanego w roku podatkowym 2001–2002 (tzn. w okresie od 1 kwietnia 2001 do 31 marca 2002), który zakończył się w połowie okresu objętego postępowaniem. Podczas roku podatkowego 2001–2002 (który był rokiem dokonywania oceny dla lat 2002–2003), faktyczna stawka dochodu z wywozu (tzn. procent dochodu z wywozu kwalifikującego się do wyłączenia z opodatkowania) wyłączanego z opodatkowania podatkiem dochodowym wyniosła 70 %. W kolejnym roku podatkowym (1 kwietnia 2002 — 31 marca 2003), faktyczna stawka dochodu z wywozu wyłączanego z podatku dochodowego wyniosła 50 %. Ponieważ część ostatniego roku podatkowego przypadła na okres postępowania, uznano iż właściwym będzie obliczenie kwoty subsydium na podstawie proporcjonalnej średniej z dwóch stawek, które miały zastosowanie w ciągu okresu postępowania, tzn. 60 %. Kwota subsydium została odpowiednio skorygowana dla przedsiębiorstw, które skorzystały z tego systemu.

(131) Ponadto twierdzono, iż dochód DEPБ powinien zostać potrącony z kwoty podlegającego opodatkowaniu dochodu. Argumentowano, iż w przypadku braku dochodu

DEPB, nie byłoby podlegającego opodatkowaniu zysku uzyskanego ze sprzedaży na eksport. Ten argument jest bezpodstawny. Nawet w przypadku gdyby jego włączenie uznano za właściwe, świadczenie DEPБ przyznaje się kwalifikującym się przedsiębiorstwom w formie dotacji gotówkowej (tzn. bezpośredniego przekazania funduszy), podczas gdy wyłączenie z podatku dochodowego odnosi się do utraty wpływów budżetowych, które w innym przypadku przypadałyby do zapłaty. Chociaż świadczenia z mocy systemu DEPБ w sposób oczywisty stanowią część całkowitych przychodów przedsiębiorstwa, te subsydia są wynikiem dwóch niezależnych działań rządu Indii. Próba odtworzenia sytuacji, która dominowałaby w przypadku braku określonych subsydiów nie stanowi zadania organu prowadzącego postępowanie. W każdym przypadku, podlegający opodatkowaniu zysk przedsiębiorstwa uzyskiwany w wyniku wywozu lub innych transakcji pochodzi z porównania całkowitych dochodów przedsiębiorstwa z kosztami, na które składa się wiele różnych elementów i które wynikają ze wszystkich decyzji handlowych i działania sił rynkowych. Nieuzasadnionym byłoby dokonanie wyboru jednego elementu (np. dochodu DEPБ), bez uwzględnienia go w obliczeniach. W każdym przypadku, jak wyjaśniono powyżej, wysokość świadczenia obliczono dla wszystkich firm na podstawie efektywnego wyłączenia z podatku dochodowego, o jaki wnioskowano w trakcie roku podatkowego kończącego się w okresie postępowania (tzn. 1 kwietnia 2001 – 31 marca 2002).

(132) Sześć przedsiębiorstw skorzystało z systemu w okresie postępowania. Pięć przedsiębiorstw uzyskało subsydia w wysokości 0,32 % do 3,7 %, natomiast w przypadku jednego przedsiębiorstwa wysokość subsydium uznano za nieistotną.

8. Kwota subsydiów podlegających nałożeniu cła wyrównawczego

(133) Kwota subsydiów podlegających nałożeniu cła wyrównawczego zgodnie z postanowieniami rozporządzenia podstawowego, wyrażona według wartości, dla będących przedmiotem postępowania producentów eksportujących wyniosła 3,09 % — 10,44 %.

(134) Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, limit subsydiów dla przedsiębiorstw współpracujących nie włączonych do próby statystycznej, obliczony na podstawie średniej ważonej limitu subsydiów ustalonej dla przedsiębiorstw współpracujących włączonych do próby wyniósł 7,67 %. Biorąc pod uwagę wysoki całkowity poziom współpracy dla Indii (powyżej 90 %), pozostały limit subsydiów dla wszystkich innych przedsiębiorstw ustalono na poziomie ustalonym dla przedsiębiorstwa o najwyższym indywidualnym limicie, czyli 10,44 %.

Rodzaj subsydiów	DEPB	DFRC	EPCGS	EPZ/EOU	ITES	Łączna
	po-wywozowa					
Bombay Dyeing N.W. Exports Limited Nowrosjee Wadia & Sons Limited	4,95 %		0,38 %			5,33 %
Brijmohan Purusottamdas	5,93 %				0,32 %	6,25 %
Divya	3,47 %				2,95 %	6,42 %
Jindal Worldwide	1,45 %				1,65 %	3,09 %
Texcellence	1,88 %	3,08 %			3,70 %	8,65 %
Mahalaxmi Exports	7,02 %				2,29 %	9,31 %
Pasupati				8,59 %		8,59 %
Prakash Cotton Mills	8,44 %		2,99 %			10,44 %
Vigneshwara	4,46 %					4,46 %
Przedsiębiorstwa współpracujące nie włączone do próby statystycznej						7,67 %
Wszystkie inne						10,44 %

- (135) W odniesieniu do przedsiębiorstwa włączonego do próby statystycznej, tzn. Bombay Dyeing and Manufacturing Company Ltd. ustalono iż korzystało ono z zezwoleń uzyskanych przez dwie firmy pokrewne: Nowrosjee Wadia & Sons Limited oraz N.W. Exports Limited. Postępowanie wykazało, iż dwa przedsiębiorstwa pokrewne dokonały wywozu produktów wytworzonych przez Bombay Dyeing and Manufacturing Company Ltd. Z tego względu przedsiębiorstwa pokrewne powinny podlegać limitowi subsydiów ustalonemu dla Bombay Dyeing and Manufacturing Company Ltd.

D. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTY

- (136) We Wspólnocie, produkt będący przedmiotem postępowania wytwarzany jest przez:
- producentów, w imieniu których złożono skargę; wszyscy producenci, którzy zostali włączeni do próby statystycznej (producenci Wspólnoty w próbie) byli również wnoszącymi skargę,
 - innych producentów ze Wspólnoty, którzy nie byli powodami i nie współpracowali. Jedno przedsiębiorstwo produkcyjne, które wyraziło sprzeciw wobec postępowania reprezentowało łącznie mniej niż 1 % produkcji Wspólnoty.
- (137) Komisja zbadała, czy wszystkie wyżej wymienione przedsiębiorstwa powinny zostać uznane jako producenci Wspólnoty w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Produkcja wszystkich wyżej wymienionych przedsiębiorstw stanowi produkcję Wspólnoty.
- (138) Przemysł Wspólnoty składa się z 29 producentów ze Wspólnoty, którzy współpracowali z Komisją, do których należy również pięć przedsiębiorstw ze Wspólnoty włączonych do próby statystycznej. Rzeczeni producenci odpowiadają za 45 % produkcji bielizny pościelowej z bawełny we Wspólnocie. Z tego względu zostaną oni uznani za przemysł Wspólnoty w znaczeniu art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

E. SZKODY

1. Uwagi wstępne

- (139) W świetle faktu, iż próba statystyczna została użyta w odniesieniu do przemysłu Wspólnoty, poniesione szkody oceniono z jednej strony na podstawie informacji zebranych na poziomie całego przemysłu Wspólnoty dla tendencji dotyczących produkcji, rentowności, sprzedaży, udziału w rynku, wysokości zatrudnienia i wzrostu. Z drugiej strony, informacje zebrane na poziomie włączonych do próby producentów Wspólnoty poddano analizie w kwestii tendencji dotyczących cen i rentowności, przepływu gotówki, zdolności do zwiększenia kapitału i inwestycji, akcji, wydajności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysku od inwestycji oraz płac.

2. Konsumpcja Wspólnoty

- (140) Poziom konsumpcji Wspólnoty ustalono na podstawie wielkości produkcji producentów Wspólnoty według Eurocoton z pomniejszeniem o wywozy według danych Eurostat i powiększeniem o wwozy z Indii i innych krajów trzecich, również na podstawie danych Eurostat. Pomiędzy rokiem 1999 a okresem postępowania, konsumpcja Wspólnoty systematycznie wzrastała z 173 651 ton do 199 881 ton, tzn. o 15 %.

3. Wwóz z kraju stanowiącego przedmiot postępowania

a) *Wielkość i udział w rynku*

- (141) Wwóz białiny pościelowej z bawełny z Indii do Wspólnoty zmniejszył się pod względem wielkości z 15 700 ton w 1999 roku do 14 300 ton w okresie postępowania, czyli o 9 % na przestrzeni badanego okresu. Po niewielkim wzroście między 1999 i 2000 rokiem, przywóz zmalał w 2001 roku. Odpowiedni udział w rynku zmniejszył się z 9,1 % w 1999 do 7,2 % w okresie postępowania.
- (142) Podczas gdy faktem jest, iż przywóz towarów z Indii zmniejszył swój udział w rynku w omawianym okresie, poziom tego przywozu w sposób istotny przekraczał poziomy ustalony w art. 10 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Istotę tego przywozu ilustruje porównanie go do udziału w rynku przemysłu Wspólnoty. Udział w rynku towaru wwiezionego z Indii stanowi ponad jedną trzecią udziału rynkowego przemysłu Wspólnoty. Ponadto należy nadmienić, iż w pierwszych dziewięciu miesiącach 2003 roku wielkości przywozu wzrosły o ponad 11 % w kolejnych latach.

b) *Ceny*

- (143) Średnie ceny białiny pościelowej wwiezionej z Indii pozostawały stabilne na przestrzeni 1999 i 2000 roku, utrzymując się na poziomie ok. 5,65 Euro/kg. W 2001 roku wzrosły one do ok. 5,80 Euro/kg, a w okresie postępowania zmalały do ok. 5,50 Euro/kg, tzn. o 5 %.

c) *Zaniżanie cen*

- (144) W celu dokonania analizy zaniżania cen, porównano średnią ważoną cenę sprzedaży według typu produktu przemysłu Wspólnoty do niepowiązanych producentów na rynku Wspólnoty z odpowiednią średnią ważoną cen wywozowych omawianych towarów wwiezionych. Porównania dokonano po odjęciu rabatów i obniżek. Ceny przemysłu Wspólnoty obliczono na podstawie cen loco fabryka. Ceny omawianych produktów wwiezionych zostały ustalone na bazie cif z odpowiednią korektą na opłaty celne i koszty powwozowe.
- (145) Porównanie wykazało, iż w okresie postępowania omawiane produkty wytworzone w Indii sprzedawano we Wspólnocie po cenach zaniżonych w stosunku do cen przemysłu Wspólnoty wyrażonych jako procent tych ostatnich o 26–77 %. W ponad 75 % przypadków, marginesy zaniżenia wynosiły 60–70 %.

4. Sytuacja przemysłu Wspólnoty

- (146) Zbadano, czy przemysł Wspólnoty nadal pozostaje na etapie odzyskiwania strat poniesionych wskutek subsydiowania lub stosowania cen dumpingowych w przeszłości, jednak nie znaleziono przekonujących dowodów, które potwierdzałyby taką hipotezę.
- (147) Dowodzono, iż przemysł Wspólnoty nie poniósł istotnych szkód dzięki ochronie systemem kontyngentów. Faktycznie, w okresie postępowania obowiązywały kontyngenty. Na mocy prawa międzynarodowego, podstawę prawną istnienia kontyngentów stanowi Porozumienie o tekstyliach i odzieży Światowej Organizacji Handlu. Kontyngenty zostaną zniesione z dniem 31 grudnia 2004. Należy nadmienić, iż kontyngenty nie były w pełni wykorzystywane w okresie postępowania. Ilości, które można wwieźć na mocy tychże kontyngentów odpowiadają rzeczywistym udziałom w rynku Wspólnoty. Rzeczywiście, na podstawie liczb dotyczących konsumpcji w okresie postępowania, roczna kwota w 2002 roku odpowiada, w przypadku Indii, udziałowi w rynku na poziomie ok. 12 %. Należy również nadmienić, iż ustalenie poziomu rzeczonych kontyngentów tekstylnych jest wynikiem bezpośrednich negocjacji, pozostających poza ramami analitycznymi zapewnionymi na mocy rozporządzenia podstawowego. O ile nie można wykluczyć możliwego wpływu kontyngentów na sytuację przemysłu Wspólnoty, sam fakt istnienia kontyngentów nie zapobiegł poniesieniu strat przez przemysł Wspólnoty. Analiza liczbowa w badanej sprawie wskazuje, iż przemysł Wspólnoty odniósł istotne szkody w okresie postępowania, pomimo obowiązywania systemu kontyngentów. W rzeczywistości, sytuacja przemysłu Wspólnoty uległa pogorszeniu pomimo niewykorzystania dostępnych kontyngentów przez eksporterów indyjskich w okresie objętym postępowaniem. Z tego względu wniosek oddalono.

a) Dane odnoszące się do przemysłu Wspólnoty jako całości

Produkcja, zatrudnienie i rentowność

- (148) Wielkość produkcji przemysłu Wspólnoty nieznacznie wzrosła między 1999 r. a okresem postępowania, z 37 700 ton do 39 500 ton, czyli o 5 %.
- (149) Poziom zatrudnienia w zasadzie pozostawał stały i wynosił ok. 5 500 pracowników. Z tego względu rentowność zwiększyła się z 6,8 t/pracownika w 1999 r. do 7,2 t/pracownika w okresie postępowania, czyli o 6 % w omawianym okresie.

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (150) W omawianym okresie, wielkość sprzedaży przemysłu Wspólnoty zwiększyła się o 4 % z 36 200 ton w 1999 r. do 37 800 ton w okresie postępowania. W 2001 wzrosła do 38 300 ton, ale zmniejszyła się w okresie postępowania. Obrót wytworzony przez rzeczoną sprzedaż wzrósł z 410 milionów Euro w 1999 r. do 441 milionów Euro w 2001 roku, by następnie zmaleć o 5 % do 420 milionów Euro w okresie postępowania.
- (151) Pomimo faktu, iż konsumpcja na rynku Wspólnoty wzrosła o 15 % podczas tego samego okresu, udział w rynku przemysłu Wspólnoty faktycznie zmniejszył się z 20,8 % do 18,9 % w okresie postępowania. Udział w rynku oscylował wokół ok. 20 % między 1999 a 2001 rokiem i zmniejszył się o 1,5 % między 2001 r. a okresem postępowania.

Wzrost

- (152) Podczas gdy konsumpcja Wspólnoty zwiększyła się o 15 % między 1999 r. a okresem postępowania, wielkość sprzedaży przemysłu Wspólnoty wzrosła tylko o 4 %. Z drugiej strony, wielkość całkowitego przywozu wzrosła o 35 % w tym samym okresie ze 120 000 ton w 2001 r. do 139 000 ton, osiągając najwyższy poziom w okresie postępowania. Podczas gdy udział w rynku wszystkich wwiezionych towarów zwiększył się o ponad 10 punktów procentowych, udział rynkowy przemysłu Wspólnoty zmalał z 20,8 % do 18,9 %. Oznacza to, iż przemysł Wspólnoty nie mógł odpowiednio uczestniczyć we wzroście rynku między 1999 r. a okresem postępowania.

b) Dane odnoszące się do producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej

Zapasy, moc produkcyjna, wykorzystanie mocy produkcyjnej

- (153) Wielkość zapasów podlegała istotnym wahaniom z tego względu, iż większość produkcji wykonuje się na zamówienie, tym samym ograniczając możliwość produkcji wyłącznie w celu gromadzenia zapasów. Podczas gdy w przypadku producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej stwierdzono wzrost poziomu zapasów, uznano iż w nie stanowiły one miarodajnego wskaźnika poniesionych strat ze względu na właściwe dla tej gałęzi przemysłu wysokie wahania zapasów.
- (154) Ustalenie mocy produkcyjnej było trudne w przypadku prawie wszystkich włączonych do próby statystycznej producentów Wspólnoty. Proces produkcyjny ma charakter zindywidualizowany, wymagający różnych konfiguracji zastosowania maszyn. Z tego powodu nie ma możliwości sformułowania całościowych wniosków na podstawie porównania mocy maszyn wykorzystywanych w produkcji produktu analogicznego. Ponadto, niektórzy producenci Wspólnoty włączeni do próby statystycznej zlecają realizację części procesu produkcyjnego podwykonawcom.
- (155) Jednakże w przypadku produktów które poddaje się nadrukowi, dział nadruku uznano za czynnik określający moc produkcyjną w odniesieniu do białej pościelowej drukowanej dla wszystkich producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej. Stwierdzono, iż w dziale nadruku wykorzystanie mocy produkcyjnej systematycznie malało z 90 % do 82 %.
- (156) Przedstawiono dowody, iż zmiany w mocy produkcyjnej i jej wykorzystaniu nie mogą zostać uznane za fakt potwierdzający poniesienie straty. W tej kwestii, podobnie jak w poprzednich postępowaniach dotyczących tego samego produktu uznano, iż niemożliwym jest sformułowanie całościowego wniosku dotyczącego zdolności produkcyjnej poszczególnych maszyn. Analiza zdolności nadruku, choć ograniczona wyłącznie do części produktu podobnego, stanowiła jeden z czynników sugerujących poniesienie strat.

Ceny

- (157) Średnie ceny 1 kg producentów włączonych do próby statystycznej stopniowo rosły z 13,3 Euro do 14,2 Euro w analizowanym okresie czasu. Informację tę należy rozpatrywać w świetle faktu, iż średnia cena pokrywa zarówno pozycje wysoko jak i niskowartościowe omawianego produktu, a przemysł Wspólnoty został zmuszony do zwiększenia sprzedaży droższych produktów niszowych wysokiej wartości, ponieważ ich sprzedaż na rynku masowym została wyparta przez produkt przywożony z tanich krajów. Z drugiej strony, średnie ceny sprzedaży w przeliczeniu na 1 kg przemysłu Wspólnoty uległy całościowej minimalnej wyższe z 11,3 Euro w 1999 roku do 11,5 Euro w 2001 r., lecz następnie zmniejszyły się do 11,1 Euro w okresie objętym postępowaniem.
- (158) Starano się dowieść, iż rozwój cen nie stanowi dowodu poniesienia straty. Zarzut oparto jedynie na fakcie niewielkiego wzrostu cen sprzedaży przedsiębiorstw włączonych do próby statystycznej, co zostało wytłumaczone w motywie 157. Ponadto, zmiana ceny stanowi jedynie jeden z czynników, które należy poddać analizie. Ponadto, łączne ceny jednostkowe również wzrosły, ponieważ przemysł Wspólnoty w coraz większym stopniu przestawiał się na wytwarzanie produktów niszowych o wyższej wartości, co spowodowało wyższe ceny. Zwiększająca się średnia cena z tego względu niekoniecznie świadczy o nieponiesieniu szkody. Z tego względu argumentację oddalono.

Inwestycje i zdolność do podwyższenia kapitału

- (159) W latach 1999–2001, inwestycje uległy znacznemu ograniczeniu z 7 mln do 2,5 mln Euro. Między rokiem 2001 a okresem postępowania, inwestycje pozostawały na dosyć stabilnym poziomie, a w okresie postępowania stanowiły tylko 41 % kwoty zainwestowanej w 1999 r.
- (160) Nie wpłynęły skargi czy wskazania ze strony przemysłu Wspólnoty, które mogłyby wskazywać na zaistnienie problemów z podwyższeniem kapitału obrotowego.

Zyskowność, zwrot inwestycji i przepływ gotówki

- (161) W omawianym okresie, zyskowność producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej uległa znacznemu zmniejszeniu z 7,7 % w 1999 r. do 4,4 % w okresie postępowania, tzn. o 42 %. Taką samą tendencję zanotowano dla zysku z inwestycji, który zmniejszył się z 10,5 % w 1999 r. do 5,9 % w okresie postępowania, co stanowi spadek o 44 %.
- (162) Dowodzone, iż średnia rentowność przekraczająca 5 % w omawianym okresie nie może być traktowana za dowód poniesienia strat. W tej kwestii, wysokość straty należy oszacować głównie w odniesieniu do okresu postępowania. W okresie postępowania rentowność wyniosła 4,4 %. Ponadto, rentowność osiągnęła poziom 7,7 % w 1999 roku, kiedy to przemysł Wspólnoty nie odczuwał jeszcze skutków nieuczciwej konkurencji ze strony subsydiowanych produktów z Indii, a następnie zmniejszyła się o 43 % na przestrzeni omawianego okresu czasu. W rezultacie rentowność w okresie postępowania zmniejszyła się w stosunku do poziomu, jaki można było uzyskać w przypadku braku subsydiowanego przywozu, tzn. 6,5 %.
- (163) Stwierdzono, iż spadku rentowności przedsiębiorstw włączonych do próby nie można przypisać przywozowi subsydiowanych towarów, lecz wzrostowi kosztów robocizny i spadkowi inwestycji. Średni koszt robocizny przedsiębiorstw włączonych do próby statystycznej wzrósł tylko o 4,2 % w omawianym okresie i z tego względu nie tłumaczy spadku rentowności. Ponadto, zmniejszenie inwestycji niekoniecznie pociąga za sobą spadek rentowności. Z tego względu argumentację oddalono.
- (164) Starano się dowieść, iż spadek zysku z inwestycji stanowi wyłącznie odbicie zmniejszenia inwestycji. Jednakże zysk z inwestycji definiuje się jako zysk w odniesieniu do wartości wszystkich aktywów. Z tego względu, spadek inwestycji wpływa na zmniejszenie wartości aktywów łącznie, a tym samym zwiększenie zysku z inwestycji. Z tego względu argumentację oddalono.
- (165) Przepływ gotówki wygenerowany przez produkt podobny zmniejszył się istotnie z 16,8 Euro w 1999 r. do 11,3 mln Euro w okresie postępowania. Najbardziej znaczący spadek zanotowano w 2000 r., kiedy to przepływ gotówki uległ zmniejszeniu o 27 %. Między rokiem 2000 a okresem postępowania odnotowano kolejny spadek o 5 %.
- (166) Dowodzone, iż Komisja uznała przepływ gotówki za czynnik nieistotny. W tej sprawie należy uznać, iż przepływ gotówki jest faktycznie uwarunkowany zmianami zapasów i z tego względu jest wskaźnikiem o ograniczonym znaczeniu. Pomimo to warto zaznaczyć, iż negatywne zmiany w przepływie gotówki w omawianym okresie czasu są zgodne z innymi wskaźnikami, co potwierdza zaistnienie negatywnych zmian w przemyśle Wspólnoty i z tego względu nie może zostać uznany za nieistotny.

Płace

- (167) Koszta robocizny zwiększyły się o 3,3 % na przestrzeni omawianego okresu, z 35,2 mln Euro w 1999 r. do 36,3 mln Euro w okresie postępowania. Ponieważ liczba pracowników pozostawała w zasadzie na niezmiennym poziomie, średnie koszty robocizny również wzrosły z 29 100 Euro do 30 300 Euro. Rzeczony wzrosty mają charakter nominalny i pozostają znacznie poniżej wzrostu cen konsumpcyjnych, który w omawianym okresie przekroczył 7,8 %.
- (168) Starano się dowieść, iż fakt podwyżki płac nie wskazuje na poniesienie straty. W tym kontekście należy zaznaczyć, iż średnie koszty robocizny przedsiębiorstw włączonych do próby statystycznej wzrosły w kategoriach nominalnych o jedynie 4,2 % w całym omawianym okresie co, wzięwszy pod uwagę wzrost cen konsumenckich, oznacza ich realny spadek o ok. 3,6 %.

Znaczenie subsydiów

- (169) Biorąc pod uwagę wielkość i cenę subsydiowanych produktów przywożonych, wpływ faktycznego limitu subsydiów nie może zostać uznany za nieistotny.

Znaczenie wskaźników

- (170) Stwierdzono, iż produkcja, rentowność i wielkość sprzedaży wzrastały, a zatrudnienie było stabilne, co nie potwierdza poniesienia strat. Ponadto dowodzone, iż analiza zapasów i zdolność podwyższenia kapitału nie potwierdzały poniesienia straty, zatem omawianie tego czynnika było bezzasadne. W tej kwestii należy odnotować, iż zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, fakt poniesienia straty ustala się na podstawie badania rozlicznych czynników, z których każdy może zawierać istotne wskazówki. Argument ten nie jest przekonujący, ponieważ żaden wskaźnik w oderwaniu od innych nie wykazuje negatywnych tendencji. Z tego względu argumentację oddalono.

5. Wnioski dotyczące poniesienia strat

- (171) Analiza wyżej wymienionych czynników wykazuje, iż pomiędzy 1999 rokiem a okresem postępowania, sytuacja przemysłu Wspólnoty uległa pogorszeniu. W omawianym okresie znacznie zmniejszyła się zyskowność, a udział w rynku przemysłowym Wspólnoty zmniejszył się o 9,1 %. Kilka innych wskaźników mogących świadczyć o poniesieniu strat, takich jak wykorzystanie mocy produkcyjnej, przepływ gotówki, zysk z inwestycji i wielkość inwestycji wykazało tendencje spadkowe. W przypadku producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej, inwestycje uległy istotnemu zmniejszeniu, podobnie jak zysk z inwestycji. Poziom zatrudnienia utrzymał się na porównywalnym poziomie. Niektóre wskaźniki wykazywały pozytywną tendencję; w omawianym okresie czasu obrót i wielkość sprzedaży przemysłu Wspólnoty nieznacznie wzrosły. Rentowność i płace marginalnie wzrosły. Ceny sprzedaży u producentów Wspólnoty włączonych do próby statystycznej, wykazały tendencję rosnącą w omawianym okresie, co jednak jest częściowo wynikiem zwiększenia sprzedaży droższych produktów niszowych. Jednakże należy odnotować, iż w tym samym okresie poziom konsumpcji we Wspólnocie zwiększył się o 15 %, podczas gdy udział przemysłu Wspólnoty w rynku zmniejszył się o 9,1 %. Ponadto, średnie ceny sprzedaży przemysłu Wspólnoty w omawianym okresie czasu uległy zmniejszeniu.
- (172) W świetle powyższych faktów stwierdzono, iż przemysł Wspólnoty poniósł straty materialne w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wstęp

- (173) Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, Komisja zbadała czy wwieszone do Wspólnoty subsydiowane towary wyprodukowane w Indiach spowodowały straty przemysłu Wspólnoty w stopniu, który umożliwiłby sklasyfikowanie ich jako strat materialnych. Dokonano również analizy znanych czynników, innych niż przywóz subsydiowanych towarów do Wspólnoty, które w tym samym czasie miały negatywny wpływ na przemysł Wspólnoty w celu upewnienia się, czy rzeczony inne czynniki nie były związane z subsydiowanym przywozem.

2. Wpływ przywozu subsydiowanych towarów

- (174) Wwóz białiny pościelowej z bawełny z Indii do Wspólnoty uległ całościowemu zmniejszeniu pod względem wielkości z 15 700 ton w 1999 r. do 14 300 ton, czyli o 9 % w okresie postępowania. Po niewielkim wzroście w latach 1999–2000, przywóz zmalał w 2001 r. i utrzymywał się na stabilnym poziomie w okresie postępowania. Odpowiadający mu udział w rynku zmniejszył się z 9,1 % w 1999 r. do 7,2 % w okresie postępowania, co nadal stanowi istotną wielkość.

- (175) Średnie ceny towarów wwiezionych z Indii nieznacznie wzrosły w omawianym okresie czasu. Początkowo, w latach 1999–2000, utrzymywały się na stałym poziomie ok. 5,65 Euro/kg. W 2001 r. wzrosły do ok. 5,80 Euro/kg, a następnie uległy zmniejszeniu w okresie postępowania do poziomu ok. 5,50 Euro/kg, czyli o 5 %.
- (176) W trakcie analizy wpływu subsydiowanego przywozu towarów stwierdzono, iż głównym elementem stanowiącym o konkurencyjności towaru jest cena. Faktycznie, to nabywcy określają jakość i wzór produktu, który zamierzają zamówić. Z analizy procesów sprzedaży i kupna w omawianym przypadku wynika, iż importerzy i handlowcy, przed dokonaniem zamówienia u producenta eksportującego w Indiach, określają wszystkie właściwości produktu (wzór, kolor, jakość, wymiary itp.), który będzie przedmiotem dostawy, tym samym dokonując porównania oferty różnych producentów głównie na podstawie ceny, ponieważ wszystkie inne elementy różnicujące są wcześniej określone w wezwaniu do składania ofert lub są wynikiem wysiłków własnych importera w odniesieniu do produktów podobnych (np. oznaczanie marką). W kwestii cen ustalono, iż ceny przywożonych produktów subsydiowanych były znacznie niższe od cen przemysłu Wspólnoty jak również cen innych eksporterów z krajów trzecich, a w ciągu okresu postępowania wykazywały dalszą tendencję zniżkową. Ponadto stwierdzono, iż przemysł Wspólnoty został zmuszony do wycofania się z tanich segmentów rynku, na których pozycja towarów wwiezionych z Indii jest silna, co również potwierdziło związek przyczynowy między przywozem subsydiowanych towarów z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty.
- (177) Stwierdzono, iż wwóz towarów wyprodukowanych w Indiach zmniejszył się, w kategoriach bezwzględnych i względnych w sytuacji braku ceł, jego udział w rynku był stosunkowo niewielki i tym samym nie przyczynił się do powstania strat.
- (178) Wwóz towarów wyprodukowanych w Indiach uległ faktycznemu zmniejszeniu. Jednakże przyczyniło się do tego kilka czynników. Po pierwsze, w okresie postępowania przywóz obciążony był opłatą celną w wysokości 10,2 % (do grudnia 2001 r.) i 9,6 % (od stycznia 2002 r., podczas gdy przywóz z Pakistanu, będącego największym dostawcą, był zwolniony z cła poczynając od stycznia 2000 r. Po drugie, w kwestii wielkości udziału w rynku, najistotniejszą kwestią pozostaje nie wysokość udziału rynkowego jako taka, lecz kwestia czy udział ten jest na tyle duży, by móc przyczynić się do spowodowania istotnych szkód. Należy zauważyć, iż przywóz towarów był istotny i został zrealizowany po niskich lub subsydiowanych cenach, konkurencyjnych w stosunku do cen przemysłu Wspólnoty. Ponadto stwierdzono czasowy zbieg okoliczności między rzeczonym wwozem towarów a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty. Wszystkie te elementy odegrały istotną rolę w sformułowaniu ostatecznego wniosku z postępowania, tzn. uznaniu, iż dokonany przywóz spowodował straty materialne.
- (179) Biorąc pod uwagę istotę przywozu towarów z Indii na rynek Wspólnoty, zarówno pod względem jego wielkości jak i cen, należy stwierdzić, iż wywarł on istotny oddolny nacisk na przemysł Wspólnoty spowodowany wielkością sprzedaży i cenami. Zmniejszenia wielkości sprzedaży przemysłu Wspólnoty w segmencie tanich produktów nie wyrównała sprzedaż w wysokodochodowym segmencie produktów niszowych, co spowodowało istotne zmniejszenie udziału w rynku, inwestycji, zyskowności oraz zysków z inwestycji przemysłu Wspólnoty.
- (180) Udział w rynku importerów z Indii w okresie postępowania był istotny i znacznie przewyższał poziom minimalny. Umiarkowany wzrost jego wielkości nie był na tyle nieistotny by pozwalał na uznanie statusu importerów indyjskich za marginesowy. Z tego względu należy stwierdzić, iż subsydiowany przywóz z Indii sam w sobie spowodował poniesienie istotnych szkód przez przemysł Wspólnoty. Ponadto, wyłącznie dla celów ilustracyjnych, należy stwierdzić, iż istnieją przesłanki wskazujące na ponowne zwiększenie przywozu towarów z Indii o ponad 8 % w okresie pierwszych sześciu miesięcy 2003 roku w porównaniu z pierwszą połową 2002 roku, co może świadczyć o przejściowym charakterze zaistniałej tendencji spadkowej.
- (181) Dowodząco, iż średnia wysokość subsydiów wyniosła 8 % a średnia obniżka ceny była znacznie wyższa, podczas gdy ceny pobierane przez producentów włączonych do próby statystycznej istotnie wzrosły.

- (182) W tej kwestii należy stwierdzić, iż ceny eksportowe w wielu przypadkach nie zawierały żadnych kosztów poniesionych w związku z opracowaniem wzoru i marketingiem bielizny pościelowej, jako iż koszty te zostały poniesione przez importera we Wspólnocie. Kosztów tych nie można łącznie oszacować na podstawie produktu podobnego, a ich uwzględnienie doprowadziłoby do zmniejszenia poziomu obniżek. Ponadto, ceny przemysłu Wspólnoty w niektórych przypadkach odnoszą się do produktów markowych, których cena jest wysoka. Ponadto, art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego określa, iż celem postępowania jest wykazanie, że wielkość i/lub poziom cen przywożonych produktów subsydiowanych miał wpływ na przemysł Wspólnoty. Z tego względu to nie obniżki cen, lecz poziom cen przywożonych towarów stanowi najistotniejszą kwestię. Z tego powodu nie można stwierdzić, iż subsydiowany przywóz nie spowodował istotnych szkód.

3. Wpływ innych czynników

a) *Domniemany przywóz dumpingowy z Pakistanu*

- (183) Pakistan stale zwiększał swój udział w rynku z 20,8 % w 1999 r. do 24,7 % w okresie postępowania, z 36 000 ton w 1999 r. do 49 400 t w okresie postępowania. W świetle faktu, iż średnie ceny towarów wwiezionych z Pakistanu pozostają w tym samym przedziale cenowym co produkty z Indii, należy przyjąć, że wwóz towarów z Pakistanu również spowodował straty przemysłu Wspólnoty. W tym kontekście, warto zauważyć, iż równoległe do badania antysubsydyjnego wszczęto postępowanie antydumpingowe przeciwko temu samemu produktowi wytwarzanemu w Pakistanie. Aktualnie prowadzone postępowanie wszczęto na podstawie zarzutu, iż towary wwiezione z Pakistanu zwiększyły swój udział w rynku poprzez stosowanie dumpingu cenowego, powodując tym samym straty przemysłu Wspólnoty. Jeżeli zarzut ten zostanie potwierdzony w wyniku przeprowadzonego postępowania, w odpowiednim czasie zostaną wprowadzone stosowne środki zaradcze.

- (184) W konkluzji należy stwierdzić, iż przywóz towarów z Pakistanu mógł spowodować straty materialne przemysłu Wspólnoty. Jednakże podczas gdy przywóz z Pakistanu mógł spowodować straty, nie można zaprzeczyć, iż przywóz towarów z Indii mógł, sam w sobie, również przyczynić się do strat producentów Wspólnoty.

b) *Wwóz towaru z krajów trzecich innych niż Indie i Pakistan*

- (185) Wwóz towaru z krajów trzecich innych niż Indie i Pakistan zwiększył się z 51 400 ton w 1999 r. do 75 300 t w okresie postępowania. Ich udział w rynku zwiększył się z 29,6 % w 1999 r. do 37,7 %. Największa część spośród towarów wwiezionych z tej grupy pochodziła z Turcji. Biorąc pod uwagę powiązania korporacyjne między Turcją a krajami Wspólnoty, dochodzi do pewnej integracji rynkowej w formie handlu między producentami eksportującymi z Turcji a operatorami we Wspólnocie, którzy sugerują, iż decyzja o dokonaniu przywozu towarów z tego kraju nie jest uwarunkowana wyłącznie ceną. Potwierdzają to średnie ceny omawianego produktu pochodzącego z Turcji w okresie postępowania, prawie o 45 % wyższe od cen produktu wytworzonego w Indiach i o 34 % od produktu z Pakistanu. Z tego względu mało prawdopodobnym jest, by przywóz towarów z Turcji naruszył związek przyczynowy między subsydiowanym przywozem z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty.

- (186) Udziały rynkowe pozostałych krajów były znacznie niższe i nie przekraczały 3,9 %. Z tego względu nie jest prawdopodobnym, by jakiegokolwiek straty materialne mogły zostać przypisane do przywozu towarów z tych krajów.

- (187) Średnia cena wwiezionych towarów pochodzących z krajów innych niż Indie i Pakistan wzrosła z 7,18 Euro/kg w 1999 r. do 7,47 Euro/kg w 2001 r. i nieznacznie zmniejszyła się do 7,40 Euro w okresie postępowania. Pomimo tego, w okresie postępowania, ceny te były o ok. 34 % wyższe od cen towarów wwiezionych z Indii. W konsekwencji, wwóz towarów z innych krajów trzeciego świata nie wywarł nacisku cenowego na przemysł Wspólnoty w takim stopniu jak przywóz z Indii. Również udział rynkowy każdego pojedynczego kraju w tej grupie nie przekraczał 4 %. W związku z tym można stwierdzić, iż wwóz towarów z innych krajów trzecich nie stanowił naruszenia związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty.

c) *Zmniejszenie popytu*

- (188) Dowodzone, iż popyt na białynę pościelową produkowaną przez przemysł Wspólnoty zmalał, ponieważ większość produktów zaliczała się do najwyższej kategorii cenowej, gdzie sprzedaż jest niższa. Jednakże jak już wcześniej stwierdzono, całkowita konsumpcja białyny pościelowej w UE w omawianym okresie nie zmniejszyła się, lecz raczej zwiększyła. Większość producentów ze Wspólnoty oferuje inne linie produktowe dla różnych segmentów rynku. Droższe marki generują wysokie marże, lecz są sprzedawane w małych ilościach. W celu zmaksymalizowania wykorzystania mocy produkcyjnych i pokrycia stałych kosztów produkcji, przemysł Wspólnoty potrzebuje również sprzedaży w segmencie tańszych produktów w dużych ilościach. Brak dowodów na spadek popytu w tym segmencie rynku. Z drugiej strony segment ten jest w coraz większym stopniu przejmowany przez tanie produkty z przywozu, które powodują straty dla przemysłu Wspólnoty. Biorąc pod uwagę całościowy wzrost konsumpcji, który nie ogranicza się do konkretnego segmentu rynkowego, nie można uznać, iż zmniejszenie popytu stanowiło naruszenie związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty.

d) *Wwóz przez przemysł Wspólnoty*

- (189) Dowodzone, iż przemysł Wspólnoty dokonywał wwozu białyny pościelowej z bawełny z Indii, tym samym przyczyniając się do poniesionych przez siebie strat. Jednakże tylko jeden z producentów włączonych do próby statystycznej faktycznie dokonał przywozu białyny pościelowej z Indii w okresie postępowania, a sprzedaż tych towarów wygenerowała jedynie niewielką część obrotu (ok. 10 %). Z tego względu wwóz produktu będącego przedmiotem postępowania dokonany przez przemysł Wspólnoty nie może być postrzegany jako naruszający związek przyczynowy między subsydiowanym przywozem z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty.

e) *Realizacja wywozu przez przemysł Wspólnoty*

- (190) Wywóz towarów przez włączonych do próby statystycznej producentów Wspólnoty stanowił jedynie 0,5 % ich łącznej sprzedaży. Biorąc pod uwagę nieistotną rolę wywozu w całości działań, nie można uznać, iż czynnik ten miał jakikolwiek wpływ na poniesienie strat.

f) *Rentowność przemysłu Wspólnoty*

- (191) Zmianę rentowności omówiono już w części rozporządzenia omawiającej straty. Ponieważ rentowność zwiększyła się z 6,8 ton/pracownika w 1999 r. do 7,2 ton/pracownika w okresie postępowania, czyli o ok. 6 %, nie można uznać, iż czynnik ten miał wpływ na poniesienie strat.

4. WNIOSKI

- (192) Przy udziale w rynku wynoszącym 7,2 % w okresie postępowania, przywóz subsydiowanych towarów pochodzących z Indii był znaczny i został dokonany po niskich i obniżanych cenach w okresie czasu, gdy przemysł Wspólnoty ponosił straty materialne przejawiające się spadkiem udziału w rynku, wykorzystania mocy, inwestycji, zyskowności, zysku od inwestycji i przepływu gotówki.
- (193) Dopuszcza się, iż wwóz towarów z Pakistanu mógł również przyczynić się do strat przemysłu Wspólnoty. Jednakże nie zmienia to faktu, iż straty spowodowane przywozem z Indii miały charakter materialny. Dokonano analizy innych możliwych przyczyn strat, tzn. wwozu towarów z krajów innych niż Indie i Pakistan, sytuacji na rynku popytu, przywozu dokonanego przez przemysł Wspólnoty, jak również wielkości wywozu i rentowności stwierdzając, iż nie naruszyły one związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem z Indii a stratami poniesionymi przez przemysł Wspólnoty. Pokażna wielkość przywozu z Indii i agresywnie niskie ceny wwiezionego towaru, analizowane rozdzielnie stanowią niezależną przyczynę strat materialnych poniesionych przez przemysł Wspólnoty. Z tego względu uznano, iż żadna inna potencjalna przyczyna nie miała wpływu na istnienie faktycznego i istotnego związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a istotnymi szkodami.

- (194) W oparciu o przedstawioną powyżej analizę, w której w sposób właściwy rozróżniono między skutkami, jakie znane czynniki wywarły na sytuację przemysłu Wspólnoty a szkodliwym wpływem przywozu subsydiowanych towarów stwierdza się, iż przywóz towarów z Indii spowodował straty materialne Wspólnoty w rozumieniu art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

G. INTERES WSPÓLNOTY

1. Uwagi ogólne

- (195) Zbadano, czy pomimo sformułowania ostatecznego wniosku odnośnie do szkodliwej subsydiów, nie istniały istotne powody, które mogłyby prowadzić do wniosku, iż przyjęcie postanowień w tej konkretnej sprawie mogłoby być sprzeczne z interesem Wspólnoty. W tym celu i zgodnie z art. 31 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, rozważono wpływ możliwych środków zaradczych na wszystkie strony zaangażowane w postępowanie jak również możliwe skutki zaniechania podjęcia rzeczonych środków.

2. Przemysł Wspólnoty

- (196) Przemysł Wspólnoty, pomimo wykazania się zdolnościami działania w warunkach uczciwej konkurencji, poniósł straty materialne. Poniesienie straty przez przemysł Wspólnoty było wynikiem trudności w konkurowaniu z tanimi, subsydiowanymi towarami z przywozu. Presja wywarta przez przywóz subsydiowanych towarów skłoniła wielu producentów Wspólnoty do zaprzestania wytwarzania białej pościelowej z bawełny.
- (197) Uznano, iż podjęcie środków zaradczych przywróci uczciwą konkurencję na rynku. Przemysł Wspólnoty powinien w takiej sytuacji być w stanie zwiększyć wolumen sprzedaży, tym samym generując zysk na poziomie uzasadniającym dalsze inwestycje w zakłady produkcyjne.
- (198) W przypadku niepodjęcia środków zaradczych, sytuacja przemysłu Wspólnoty będzie nadal się pogarszać poprzez brak możliwości inwestowania w nowe moce produkcyjne i konkurowania z towarami przywozonymi z krajów trzecich. Niektóre przedsiębiorstwa zostałyby zmuszone do zaniechania produkcji i dokonania zwolnień pracowników.
- (199) Z uwagi na powyższe stwierdzono, iż nałożenie ceł wyrównawczych jest w interesie przemysłu Wspólnoty.

3. Importerzy i użytkownicy

- (200) Importerom i użytkownikom wyszczególnionym w skardze, jak również ich partnerom handlowym przesłano kwestionariusz. Komisja otrzymała tylko jeden kwestionariusz z odpowiedziami wysłany przez niepowiązanego importera białej pościelowej z bawełny do Wspólnoty.
- (201) Sprzedaż omawianego produktu pochodzącego z Indii stanowi mniej niż 20 % całkowitego obrotu tego przedsiębiorstwa. Całkowita rentowność przedsiębiorstwa wynosi ok. 10 %. W świetle faktu, iż dysponowano jedynie ograniczonymi informacjami, niemożliwe było dokonanie analizy prawdopodobnego wpływu wprowadzenia proponowanych środków na ogół importerów i użytkowników. Jednakże biorąc pod uwagę, iż przewiduje się wprowadzenie ceł wyrównawczego w umiarkowanej wysokości, a wiele krajów nie stosuje ceł antidumpingowych czy wyrównawczych, możliwy wpływ wprowadzenia ceł wyrównawczych uznano za nieznaczący.
- (202) Komisja nie otrzymała odpowiedzi na kwestionariusze skierowane do użytkowników, choć Ikea i Stowarzyszenie Handlu Zagranicznego zgłosiły pewne zastrzeżenia.
- (203) Stwierdzono, iż przemysł wspólnoty nie dysponuje potencjałem mogącym zaspokoić całkowitą podaż na białą pościelową we Wspólnocie. Należy przypomnieć, iż celem wprowadzenia środków zapobiegawczych nie jest zapobieżenie wwozowi towarów do Wspólnoty, lecz zagwarantowanie, iż przywóz taki nie będzie się odbywał po subsydiowanych, powodujących straty cenach. Wwóz towarów różnego pochodzenia będzie nadal zaspokajać istotną część popytu Wspólnoty. Ponieważ przewiduje się nałożenie ceł wyrównawczych w umiarkowanej wysokości, a wielu krajów nie dotyczą ceł antidumpingowe i wyrównawcze, niedobór dostaw jest mało prawdopodobny.

- (204) Argumentowano, iż tani przywóz białizny pościelowej jest istotny dla konsumenta finalnego jak również użytkowników „instytucjonalnych” w rodzaju hoteli, szpitali itp. gdyż przemysł Wspólnoty nie produkuje produktów tanich. Postępowanie wykazało, iż pięć spośród włączonych do próby statystycznej producentów ze Wspólnoty nadal wytwarza takie produkty. Nie ma powodów technicznych, dla jakich produkcja takich towarów we Wspólnocie nie mogłaby zostać zwiększona. Ponadto przewiduje się nałożenie celów wyrównawczych w umiarkowanej wysokości, a wielu krajów obejmują cła antydumpingowych i wyrównawczych, alternatywne źródła zaopatrzenia będą nadal dostępne.

4. Ostateczne wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

- (205) W oparciu o powyższe stwierdza się, iż brak istotnych powodów w oparciu o interes Wspólnoty, dla którego nie należałoby wprowadzić celów wyrównawczych w omawianym przypadku.

H. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

1. Poziom eliminacji szkody

- (206) W celu zapobieżenia dalszym stratom powodowanym przez subsydiowany wwóz towarów, uznaje się za słuszne przyjęcie środków zapobiegawczych.
- (207) W celu ustalenia poziomu takich opłat, wzięto pod uwagę poziom subsydiów, a także wysokość cła niezbędnej do likwidacji szkód ponoszonych przez przemysł Wspólnoty.
- (208) Biorąc pod uwagę średni poziom rentowności uzyskiwany przez przemysł Wspólnoty w latach 1999 i 2000, ustalono, iż marżę w wysokości 6,5 % obrotu można uznać za minimum, jakiego przemysł Wspólnoty mógłby oczekiwać w przypadku braku szkodliwego subsydiowania. Konieczny wzrost ceny ustalono na podstawie porównania średniej ważonej ceny przywozu ustanowionej przy obliczeniu ceny dumpingowej z gwarantującą rentowność ceną produktów sprzedawanych przez przemysł Wspólnoty na rynku Wspólnoty. Cenę gwarantującą rentowność obliczono korygując cenę sprzedaży Wspólnoty o faktyczną stratę/zysk w okresie postępowania i przez dodanie wyżej wspomnianej marży. Wszelkie różnice wynikające z porównania zostały następnie wyrażone jako procent całkowitej wartości przywozu cif.

2. Środki określone

- (209) Ponieważ poziom eliminacji szkody był wyższy od ustalonych poziomów wyrównania, określone środki zaradcze należy ustalić w oparciu o rzeźcone poziomy wyrównania. Biorąc pod uwagę, iż poziom współpracy dla Indii był wysoki (ponad 90 %), poziom subsydiów dla wszystkich innych przedsiębiorstw ustalono na poziomie przedsiębiorstwa z najwyższym indywidualnym limitem, czyli 10,4 %.
- (210) Ustalono, iż dwa spośród przedsiębiorstw w próbie statystycznej, Texcellence Overseas i Jindal Worldwide są przedsiębiorstwami powiązаныmi. Postępowanie wykazało, iż przedsiębiorstwa te posiadają tych samych akcjonariuszy. Z tego względu, przedsiębiorstwa te powinny zostać uznane za pojedynczą jednostkę do celów pobierania opłaty celnej i, z tego względu, przypisane do cła wyrównawczego w takiej samej wysokości. Wielkości wywozu omawianego produktu obydwu przedsiębiorstw do Wspólnoty w okresie postępowania wykorzystano w celu zapewnienia odpowiedniego wyrównania. Średnie ważone cło wyrównawcze dla tych dwóch przedsiębiorstw ustalono na poziomie 7,8 %.

(211) W związku z powyższym będą miały zastosowanie cła wyrównawcze na następującym poziomie:

Przedsiębiorstwo	Stawka celna
Bombay Dyeing N.W. Exports Limited Nowrosjee Wadia & Sons Limited	5,3 %
Brijmohan Purusottamdas	6,2 %
Divya Textiles, Bombaj	6,4 %
Texcellence Overseas, Bombaj Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad	7,8 %
Mahalaxmi Exports Ahmedabad	9,3 %
Pasupati Fabrics, New Delhi	8,5 %
Prakash Cotton Mills Pvt, Ltd, Bombaj	10,4 %
Vigneshwara Exports Ltd, Bombaj	4,4 %
Przedsiębiorstwa współpracujące nie włączone do próby statystycznej	7,6 %
Wszystkie inne	10,4 %

(212) Stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw wymienionych w tym rozporządzeniu ustalono na podstawie informacji uzyskanych w bieżącym postępowaniu. Z tego względu są one odzwierciedleniem sytuacji, jaka panowała w okresie postępowania w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Te stawki cła (w przeciwieństwie do ogólnokrajowych stawek stosowanych do „wszystkich innych firm”) stosuje się wyłącznie do wwozu produktów wytworzonych w omawianym kraju przez wymienione przedsiębiorstwa i tym samym wymienione osoby prawne. Produkty przywożone wytwarzane przez inne przedsiębiorstwo nie wymienione w części operacyjnej niniejszego rozporządzenia z podaniem nazwy i adresu, z uwzględnieniem jednostek związanych z wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają stawce mającej zastosowanie do „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

(213) Wszelkie wnioski dotyczące stosowania stawek cła wyrównawczego ustalonych dla poszczególnych przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy jednostki lub po ustanowieniu nowej jednostki produkcyjnej lub sprzedaży) należy kierować do Komisji z podaniem wszystkich istotnych informacji, w szczególności dotyczących zmian w działaniach przedsiębiorstwa związanych z produkcją, sprzedażą na rynku lokalnym i wywozem mających związek ze zmianą nazwy czy zmianą w produkcji i sprzedaży jednostek. Jeżeli Komisja uzna za słuszne, niniejsze rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez uaktualnienie listy przedsiębiorstw korzystających z indywidualnie ustalonych stawek celnych, jak i tych określonych w załączniku do operacyjnej części niniejszego rozporządzenia.

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się cło wyrównawcze w określonej wysokości na przywożoną białą pościelową z włókien bawełnianych, czystych lub mieszanych ze sztucznym tworzywem lub lnem (len nie może być włóknem dominującym), chlorowaną, barwioną lub drukowaną, pochodzącą z Indii, aktualnie klasyfikowaną w ramach kodów CN ex 6302 21 00, (kody TARIC 6302 21 00 81, 6302 21 00 89), ex 6302 22 90 (kod TARIC 6302 22 90 19), ex 6302 31 10 (kod TARIC 6302 31 10 90), ex 6302 31 90 (kod TARIC 6302 31 90 90) i ex 6302 32 90 (kod TARIC 6302 32 90 19).

2. Stawka celna nakładana do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed pobraniem cła, dla produktów wytworzonych przez wyżej wymienione przedsiębiorstwa wyniesie:

Przedsiębiorstwo	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
The Bombay Dyeing and manufacturing Co, Bombaj	5,3 %	A488
N.W. Exports Limited, Bombaj	5,3 %	A489
Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Bombaj	5,3 %	A490
Brijmohan Purusottamdas, Bombaj	6,2 %	A491
Divya Textiles, Bombaj	6,4 %	A492
Texcellence Overseas, Bombaj	7,8 %	A493
Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad	7,8 %	A494
Mahalaxmi Exports Ahmedabad	9,3 %	A495
Pasupati Fabrics, New Delhi	8,5 %	A496
Prakash Cotton Mills Pvt, Ltd, Bombaj	10,4 %	8048
Vigneshwara Exports Ltd, Bombaj	4,4 %	A497

3. Stawka cła wyrównawczego nakładana do ceny netto na granicy z Wspólnotą, przed ocenieniem, dla produktów wytworzonych przez przedsiębiorstwa wyszczególnione w załączniku, wyniesie 7,6 % (dodatkowy kod TARIC A498).

4. Stawka cła wyrównawczego nakładana do ceny netto na granicy z Wspólnotą, przed ocenieniem, dla produktów wytworzonych przez przedsiębiorstwa nie wyszczególnione w ustępach 2 i 3 wyniesie 10,4 % (dodatkowy kod TARIC A498).

5. Jeżeli nie postanowiono inaczej, będą miały zastosowanie obowiązujące przepisy dotyczące ceł.

Artykuł 2

Jeżeli jakikolwiek nowy producent z Indii dostarczy Komisji przekonujące dowody, iż:

- nie eksportował do Wspólnoty produktów opisanych w art. 1 ust. 1 w okresie postępowania (1 października 2001 - 30 września 2002) i
- nie jest powiązany z żadnym z eksporterów lub producentów w Indiach podlegających środkom zaradczym nałożonym przez niniejsze rozporządzenie;
- faktycznie wysłał do Wspólnoty produkty, których dotyczą środki zapobiegawcze po okresie postępowania lub zawarł nieodwołalne zobowiązanie kontraktowe wwiezienia znacznej ilości do wspólnoty,

wówczas Rada, po konsultacji z Komitetem Doradczym, działając na zasadzie zwykłej większości, może dokonać zmiany art. 1 ust. 3 przez dodanie nowego producenta eksportującego do listy w Załączniku.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 stycznia 2004 r.

W imieniu Komisji

B. COWEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Ajit Impex	Bombaj	Marwaha Exports	New Delhi
Anglo French textiles	Pondicherry	Milano International (India) Pvt. Ltd	Chennai
Anjal Garments	Ghaziabad	Nandal & Sons	Bombaj
Anunay Fab. Pvt., Ltd	Ahmedabad	Natural Collection	New Delhi
Aravali	Jaipur	Pacific Exports	Ahmedabad
Ashok Heryani Exports	New Delhi	Pattex Exports	Bombaj
Atul Impex Pvt. Ltd	Dombivli	Petite Point	New Delhi
Beepee Enterprise	Bombaj	Pradip Exports	Ahmedabad
Chemi Palace	Bombaj	Prem Textiles	Indore
Consultech Dynamics	Bombaj	Punch Exporters	Bombaj
Cotfab Exports	Bombaj	Radiant Expo Global Pvt. Ltd	New Delhi
Country House	New Delhi	Radiant Exports	New Delhi
Creative Mobus Fabrics Limited	Bombaj	Raghuvir Exim Limited	Ahmedabad
Deepak Traders	Bombaj	Ramesh Textiles	Indore
Eleganza Furnishings Pvt. Ltd	Bombaj	Redial Exim Pvt. Ltd	Bombaj
Emperor Trading Company	Tirupur	S.D. Enterprises	Bombaj
Estocorp (India) Pvt. Ltd	New Delhi	Samria Fabrics	Indore
Exemplar International	Hyderabad	Sanskrut Intertex Pvt. Ltd	Ahmedabad
Falcon Finstock Pvt. Ltd	Ahmedabad	Shades of India Crafts Pvt. Ltd	New Delhi
Gauranga Homefashions	Bombaj	Shanker Kapda Niryat Pvt. Ltd	Baroda
Good Shepherd Health Education & Dispensary	Tamilnadu	Shivani Exports	Bombaj
Heirloom Collections (P) Ltd	New Delhi	Shrijee Enterprises	Bombaj
Hemlines Textile Exports Pvt. Ltd	Bombaj	Starline Exports	Bombaj
Himalaya Overseas	New Delhi	Stichwell Garments	Ahmedabad
Ibats	New Delhi	Sumangalam Exports Pvt. Ltd	Bombaj
Indian Craft Creations	New Delhi	Sunny Made-ups	Bombaj
Indo Euro Textiles Pvt. Ltd	New Delhi	Surendra Textile	Indore
Intex Exports	Bombaj	Suresh & Co.	Bombaj
Kanodia Fabrics (International)	Bombaj	Syntex Corporation Pvt. Ltd.	Bombaj
Karthi Krishna Enterprises	Tirupur	The Hindoostan Spinning & Weaving Mills Ltd.	Bombaj
Kaushalya Exports	Ahmedabad	Trend Setters	Bombaj
Kirti Overseas	Ahmedabad	Trend Setters K.F.T.Z.	Bombaj
La Sorogeeka Incorporated	New Delhi	Utkarsh Exim Pvt Ltd	Ahmedabad
Lalit & Company	Bombaj	V & K Associates	Bombaj
Mahdu Industries Ltd	Ahmedabad	Visma International	Tamilnadu
Mahdu International	Ahmedabad	VPMSK A Traders	Karur
Manubhai Vithaldas	Bombaj	V.S.N.C Narasimha Chettiar Sons	Karur